

K A R D A S

MĖNESINIS SATYROS, JUOKŲ IR KRITIKOS ŽURNALAS.

Pirma Gegužės--Darbo Žmonių Šventė.

Pasaulio proletariatas dar niekados nešventė tokios žingėdžios Pirmosios Gegužinės, kaip šimeta, nes kur da taip neseniai stovėjo sostas didžiausios spaudos ir vergijos, ten šandien plevėsuoja raudoni paparčiai, arba zenklai laisvės ir geresnės ateities, kur džiugina širdis per šimtmečius prispaustuosiu miniu ir pranašauja toms atgimimą, laimę ir šviesesnę ateitį. Bet tuon: pačiu kartu Pirmoji Gegužės diena dar tebėra ir kruviniausia; milijonai žmonių išstatę savo krūtines ir pasirengę aukauti savo gyvasties kraują, kad nuverstų sostus ir išnaikinti da likusias prispaudėjų ir žmogžudžių dinastijas ir kad padaryti žemę saugia ir gera vieta žmonėms gyventi ir tobulintis. Tad lai ši Pirmoji diena Gegužės buna paskutiniu nekaltų žmonių kraujo liejimu ir lai ateinanti Pirmoji Gegužės atranda visą žmoniją ramybėje ir laimėje, kuri stengtusi atbudavoti naują draugiją ant griuvėsių beprotiškosios tvarkos.

Pasaulio žmonija atsikratydama nuo politišky ir ekonomišky spaudų ir žengdama prie materialistiškos laisvės, podraug turi išsiliuosuoti ir iš beprotišky reikėjų—religijos, nuo kurių žmonija daug kenčia ir kurie per amžius vedė draugiją į beprotystę!

Iš kelio Tamsa, šviesa eina!

Amžių amžiai praėjo ir bekovojančios žmogus visas savo pastangas ir energiją padėjo kad išbristi iš atklanių Tamsos, ir pasiekti šviesą laimingos ateities. Bet tose jo pastangose jis jautė vieną jį slėgiančią ir jam liuosai veikti neleidžiančią naštą: tai prietarai apie dievus ir velnius, apie angelus ir raganas, apie linksmas orgijas už grabo ir karstas ugnis bei vietas, kuriose kankinimai ir bausmės laukia visu nepasiduodančių norams ir geiduliams organizuotu fakirų, kunigų.

Griuvus diskredituotiems dievams vienos švento humbugo dispensatorių gaujos, ant griuvėsių kilo kiti nemažiau žiaurus ir negalimi Osiris, Isis ir

Setas užleido vietą Ormuzdai ir Arimanui. Iatse ir Konfucius, Brahma ir Buddha, Visna ir Zarathustra tik todėl buvo, kad prirengti dirvą Titanui ir Cyklopams, Zeusui ir Sātarnui; Themis, Janus ir Cybele; Apollo, Bachus ir Juno; Vulkanas, Boreas ir Diana; Neptunas, Pluto ir Poseidon; Odių, Thor ir Loke; Jehova, Jezus, ir Marija... Ir tie šešėliai ir jų "norų" skelbėjai neleidė žmonijai iš Tamsos vystiklų išsivystyti ir likti laisvais. Bet žmonija uoliai kratosi nuo tu protišky reikėjų, o galutiną išsiliuosavimo dieną prisukubins darbas suvienytos Laisvamanijos—Teisybės Jieškotojų!

Šalin šešėliai, lai gyvuoja proto laisvė!

Seimas į kurį suvažiavo kunigai, brostvininkai ir davatkos (bei poras socialistų kad tą cirką ^{geriau} aprašyti), kaštavo apie \$50,000.00, naudos neatnešė nė už skatiką, o sarmatos ir pažėminimo savo peštynėmis už poterių—eibes. Tautininkai ir klerikalai apart paikų ir tuščių rezoliucijų, ant nieko kito praktiško negalėjo susitaikyti, kaip tik poterių kartu atkalbėti. Taip sakant "zadušnas" už Lietuvą!

Klerikalai džiaugiasi, kad visuotiname davatkų seime, rožančininkams ir davatkoms poterių kalbant laisvamaniai ramiai užsilaikė. Iš to yra aiškūs du dalykai: pirmas, kad laisvamaniai yra džentelmonai ir kovoja ne durnais riksmiais ir ermideriais, kaip klerikalai Seime pasirodė, o antra, jie žino teisingumą lietuviško priežodžio: "su durnu, du turgu," ir todėl dėl durnų poterių su durnais rožančininkais nesiplešė. Tik galima permatyti, jog kiekvienam Lietuvos ateičiai, besirūpinančiam laisvamaniui matant, kad bepročiai savo skaitliumi netik lietuvių tarpe yra didesni, bet savo pasielgimais Seime rodos, sakyti sako visam pasauliui: "žiūrėkit, lietuviams ne laisvės, bet bizuno reikia; lietuvių tebėra nepribrendę prie laisvės." Matant tai, kiekvienam buvo liudna ir skaudu: tamsūs kunigai ir durnos davatkos tebterrorizuoja lietuvių!

Meksikos valdžia darvdana bažnytinių turtų inventoriu atrado tokių pasibaisėtinių dalykų, jog nežiurint, kad visas kraštas yra katalikiškas, nutarė kunigų suvalę ir begėdystę suvaldyti, o paimitais turtais išmokėti tautos skolas.

Klerikalai "Drauge" pirmu sykiu bėgyje 13 metų pradėjo vėšai girtis ir didžiulis "kramolos malšinimu," girdi, tai buvę: "razbaininkai, vagis, plėšikai, galvažudžiai," o ne "revoliucionieriai." Bet su tais jug policija ir kunigija visada draugavo ir tebdraugauja, tai jų nereikėjo "malšinti" ir žandarams išduoti.

Nelabai senai senųjų katalikų kunigas B. Jankauskas apsivedė. Tame nėra nieko blogo, nes pirmuosius šimtmečiuose visi kunigai, vyskupai ir papos (popiežiai) buvo vedę, turėjo pačias ir vaikus, nebeto, kad gašlesnėji iš jų nebut turėję suguloves (gaspadinės) arba šiaip nebut palaikę. Ir už kun. Jankausko žingsnį kunigų "Draugas" išpylė kibirus-kibirų krikščioniškų grintų ant jo ir jo žmonos galvų. Bet štai to paties "Draugo" kompanijos pirmininkas, kun. Ežerskis, suvadžiojo mergaitę, palikę ją su kudikiu ir dar pasiėmęs su savim žmonių jam palaikymui paduotus pinigus, išdumia kur, niekas nežino! "Draugas" kun. Ežerskis tešina ir užtarauja.

Pagal mus kunigų "dorą", vesti moterį yra prasižengimas, bet suvadžioti mergaitę, išplėsti iš jos dorą ir užmušti jos sielą, garbę ir sunaikinti visą gyvenimą, ir apvogti žmonės, yra pateisintinu daiktu. Jei taip, tad į peklą eikite, kunigai, su savo tokia dora! Tai smirdėliai, o ne žmonės!

Žmonės dėkavoja Dievui už viską, kas pasauly yra gero, bet už tai kas yra blogo, verčia kaltę ant Šėtono. Bet juk Šėtonas nieko nesutverė, nė mažiausio "červiaiko", viskas yra Dievo!

True translation filed with the postmaster at Boston, Mass., on April 11, 1917, as required by the Act of October 6, 1917

Prezidentas Wilsonas kalbėdamas į Kongresą pasakė: ši karė turi saknis neatbojime apie teisės mažųjų tautų ir tautelių, kurios neturėjo vienybės ir galybės įgyvendinti savo troškimus apsispręsti savo likimu ir nustatyti savotišką valdymosi formą." Kitoj vietoj jis išsitarė: "Apsisprendimas jau nebėra tuščia frazė. Yra tai neišvengiamas gyvenimo principas, kuri valstybių vyrai atseitys gali ignoruoti tikslai su pavojumi sau." Visur aiškiai kalbama apie "apsisprendimą," o vienok mūsų rožapėduoti politikeriai ir "grandstrveio" diplomatai, susivargę davatku burį diktuoja prezidentui, kokias turi būti tvarka šalyje už 1,000 mylių!

Aiškeja kad klerikalų Wasningtone užlaikomasis biuras yra niekas daugiau, kaip urvas denunciatorių, kurie savo sympatijas kaizeriui ir kaizerio celatlaizui Karevičiui, nori paslepti denunciodami kitus. Gerai vyrukai, gerai; darbuokitės kiek galite užmokestį atsumsite laisvą Lietuvą. Ten puikių saka yra, ir jado giminai jomis pasižiūgs.

Vyskupas Karevičius giriasi gaunas "pasaulinės kolektos aukas tarpininkaujant apaštališkiems delegatams." Kiek aukų jis gavo nepasako, kaip nepasako kiek Hertlingas ir Erzbergeris jam "paukavo" judošgraišių už Lietuvos vokiečiams pardavimą.

Kaip žinios praneša, vienas iš bjauriausių Lietuvoje korikų yra baronas Ropp vokie-tis, brolis vyskupo Roppo. Vyskapai Ropp ir Karevičius yra puikūs Dievo "tarnai!"

Telegramos iš Voronežo praneša, kad kokia ten "Lietuvių Taryba," matomai, Yčo-šilingo-Olsausko avanturistų darbas, likosi sušreštuota. Už tai mes bolševikus galime pagirti, nes nors syki ta nešvari govėda turės atsakyti už visas žiulikystes ir suktybes bei skriaudas vargšams pabėgėliams. Gaila, kad kun. Olsauskas paspruko į užrubežį: gal iškratytų iš jo tuos nuo pabėgėlių pavogtus makaronus!

Instrukcijos Waterburio Davatkai Delegatei.

Kunigai ir prie jų besilaizantis tautininkai sušauke New Yorke "seimą." Jame dalyvavo aberi. Aukų ten susiusta apie \$700.00, bet visas aukas nusimešė kunigai į savo davatkišką "Tautos Fondą," o tautininkams, savo "bičioliams," spyga davė!

Klerikalai ir nedakepusien tautininkai baisiai norėjo, kad socialistai dalyvautų jų seime, už nedalyvavimą grasino viskuom, kuom tikrai mokėjo, o labiausiai "įtekmės netekimu." Dabar džiaugdamies savo tuomi visuotinu davatkų susivažiavimu, jie aimanuoja, kad "socialistai--daug pralaimėjo; jie save nustelbė amžinai!.. Prakišo net tą, ką buvo kadaise laimėte.. Jie nuėjo suntakiais.. ir vargiai mes ju ten ieškosime.." etc. Gerai ir padarysite, kad "nesibaderiuosite" bet dar geriau but, kad jus apie tu socialistų "nelaimę" visai neverktumėt. Visada velnote tiems vargšams socialistams galo, net šnipukų ir donošėkų otriadus ant jų organizavot, o dabar žiurėkite, kaip jiems socialistų gaila! Tas aišku, kad socialistai tame davatkų seime nedalyvaudami nepasirodė pakvaišėliais esančiais, todėl jiems "skaudu ir gaila!"

Kas neleidžia Rusijai laisvės pasiekti.

Kardinolas Farley sušaukė savo 750 kunigus ir paskelbė jiems, kad jis atidarys raudoną Fondą, į kuri kunigai turintys surinkti nuo dviejų iki trijų milijonų dolerių. Po draug jis pranešė, jog ta rinkimaya esanti "neoktantiska." Reiskia pinigų prims ir ne nuo kataliku, bŭle rasis kas toks beprotys kuris aukaŭ juos sustiprimui jezuitizmo.

Minykai per savo organą reikalauja nuo tautininkų kad jie "pripažintu Romos Katalikų Bažnyčią kaip Lietuvos Tautos Bažnyčią." Pripažinti ją kaip Lietuvos Tautos nelaimę, kaip slogutį, kuris nukankino visą tautą, kaip cholera, kuri siurbė gyvasties sŭvus iš Lietuvos per šimtmečius—tuomi pripažins Romos bažnyčią kiekvienas ją gerai pažįstas!

Wheeling, W. Va., atrasta, kad katalikų prieglaudoje vargingi kudikiai kaip vergučiai yra stumdomi, kumščiuojami ir varomi prie darbo skalbykloje. Už skalbimus drabužių pinigus gauna miniškos, kudikiams nieko nemokama. Jų tarpe issiverzė raupų epidemija, 50 kudikiu susirgo, o prieglaudos vyriausybė visai nesirupino gydytojaus pagalbą suteikti.

"Draugas" posmuoja: "Lenkų ponai rodė mums lenkišką Dievą, o už tai skutė mūsų lietuvišką kailį ir plėšė lietuviškus muštinius." Tas netiesa! Kaip lenkų ponai, taip ir romiškų prietarų vergai (kunigai) rodė ir tebrodo ne "lenkišką Dievą," bet žydišką Dievą. o rodymo procesas buvo ir tebėra pagoniškos mysticizmo ceremonijos, smilkimai, krapinimai, klupčiojimai ir kitoki beždžionkavimai. Kaslink lietuviškų kailių skutimo ir muštinių plėšimo, tai "kaip buvo iš pradžios, taip yra ir bus ant visados ir ant amžių amžinųjų,"—kol atbudusi liaudis, vadovaudamos protu, nenušluos visą tų burtininkų ir švento humbugo kromelio nuo pasaulio paviršiaus.

Socialistai ragina apsišviest, o apšvieta kunigėliams biauressnė už botagą šuniui.

Todel jie ir plusta, skalatyja, bliuznija keikia ir išsislyja visokius niekus ant socialistų, vienok niekas negelbsti. Kasdien daugiau žmonių pamato jų machinacijas, kasdien daugiau vergu lieka laisvais žmonėmis, ir jau girdet varpu balsai, kurie šventam humbugui ir sakramentu bizniui bei liaudies mulkinimui gaudžia "uždušinę" gaidą.

Kaip "Saulė" redaguojama Bočkausko vra mūsų lietuviškos kalbos ir rašybos kuriozu, taip "Vien. Liet." redaguojama Norkaus yra principų ir logikos kuriozu, arba geriau sakant, pas tuos du laikraščius minėtų dalykų visai nėra, o yra tik šiupinis. Tik žiurėkit ką "V. L." jau rašo: "...kun. Tumas sako teisybė: kiek iškovosime, tiek taturėsimė. Ir neatsidėkime ant diplomatų užreikšimų, bet rimtai, dieną ir naktį dirbkim, kad Lietuva būtų laisva." Jau dabar ir jai kova reikalinga, o ar senai kalnai buvo verčiami ant socialistų už kovojimą vietoj prašymų? Jau dabar diplomatija negera, o kas palaiko ir užgiria slankiojimus po diplomatų virtuves šliupo, Gabrio, Bielskio ir panašių "didvyrių?"

Devyniosdešimts procentų visų melagių, vagių ir kriminalistų tiki į Dievą, Jėzų, Marę ir visą jų šventą bagažą. Nestebėtina, nes kudikystė jie buvo pripildyti šventais melais, o jų sutonuoti ir kryžiuoti mokytojai daugumoj buvo plėšikai ir kriminalistai.

Žydu Dievui.

Ei, seni augštybių, kol nieko neveiki?
 Sutingęs daugose tupi kaip garnys...
 Mums varge, nelaimėj pagalbos teiki
 žvilgtelėt nenori, kaip kos tinginys!
 Tu baimės ir vilties pasenęs šesėli,
 žmonijai žaisdelias teiki nuolatos!
 Be meilės, kaip audra, kuomet tu pašėli,
 Tu esi nelaimė kiekvienos tautos!

Klausyk, dangaus care, tavęs maldoms prašo
 žmonių milijonai, kad karė baigtųs.
 Esi visogalis, kaip šventraštis rašo,
 Tai kam gi daleidi kad žmonės muštųs?

Ar tau nesmagiau būt kad kvietkos
 žydėtų

Ant vietų kur liejasi kraujo tvanai?
 O stygos gitaru ir dainos skambėtų,
 Kur mirstančių balsas dejuoja liudnai?
 Jei tu visagalis, tai žiaurus be galo!
 Be jausmo, kaip ledas,—vampyras dangaus!
 Vargas ir kančios visur užviešpatavo...

Ar kada gailėjais tu vargšo žmogaus?

Ak jis tavo garbei katedras išstatė

Ir didžias gaujas kunigų maitino.

O anie kišenius žmonijos iskratė..

O ką už tai gavo, kas-gi to nežino?

Tu nesi tikrybė, bet prietaras, monai!

Tu pasaka likus laukinio žmogaus,

Tu dvasiškas jungas, kurį myli ponai!

Tu tiktai mirażas, nesančio dangaus!

Do. Say! Ką?

Sonetas.

Eikš mieloji, sėsk man ant kelių,
 Rankutes ant kaklo uždėki,
 Tad' vieną savųjų dainelių
 Tyliai, man tyliai, nupinki...

Mokinys.

LSS. 40 kp. Chorui.

(Worcester.)

Usterio choras sudainavo
 Naujas dainas, taip gražiai,
 Net oro vėjas suvingiavo
 Ir glōstė širdį taip saldžiai..

Mišrūs balsai žavėjo minią
 Daugiau, kaip šimto ypatų;
 Tarp ko dainavo dar po vieną—
 Akomponuojant pianu.

Paskui dainavo ir aktetas,
 Tiktai vienų vaikinų,
 Kurio garsas augštas, kietas
 Užžavėjo daug žmonių.

O merginų gražus choras
 Kaip užtraukė vieną dainą
 Tarsi verkti ėmė noras
 Kad žavėjo jautrus aidas...

Kiekvien's sujudinta dvasia
 Už ačiu tad plojo karštai,
 Kād choras gabumą pašvėčia
 Del labo žmonijos kiltai.

Mokinys.

Apvilta Meilė.

(Iš Shakespeare'o)

Trauk nuo manęs lupas tas,
 Ką melavo man saldžiai!
 Ir akis, dienos aušras,
 Šviečiančias rytams klaidžiai;

Ir grąžink atgal bučkių;
 ženklus meilės taip tuščius;
 —Taip tuščius!...

Mokinys.

Križostomās T. K. MISIJOS APIE ŠVENTĀ ABRAOMĀ. JONO ŠVENTJACKIO SU LAISVAMANIU.

—Na šventjacki, ar apmāstēi apie Ab-
raomo dorā, kada anas savo pačā atidavē
Faraonui svetimoteriānti ir ūz tai jis pra-
turtējo?

—Išgalvoti aš negalēju nieko, bet
kam ten sakyti, kad jis iš savo pacios paleis-
tuvavimo praturtējo. Jei gavo keliata avių
ar asilų, tai dar neturtas.

—Netik avių ir asilų, bet atndink, kad
jis gavo nuo Faraono ir bernų ir tarnaičių.
(Gen. XII:16), tai gi Abraomās buvo vergų
savininkas, Dievo pranašas ir vergijos pala-
kytojas, gražiai skamba! O jei skaityti
Pirmą Maižio Knygą, XIII perskvrimą, 2 pa-
ragrafą, dar ir daugiau pamatysi. Skaityk!

—"O Abraomas labai bagotas buvo, tu-
rėdamas daug sidabro ir aukso ir bandos."

—Jo pati Sara uždirbo nuo Faraono!
Patinka tau šventjacki, ta dora Dievo drau-
go, Dievo palaiminto Abraomo? Jei jis but
turėjęs nors kiek doros ir garbės, jis but ne-
ėmęs tų dovanų nuo Faraono, kurias jis ži-
nojo gerai, kad Faraonas jam davė už tai,
kad jo pati su juomi paleistuvavo.

—Dievas atleido modviem nusidėjimus
kaip visiems jis kad atleidžia!

—Labai gražu iš tavo pusės buti tokia
kiltadvasiu. Aš įdomauju vienok daugiau
apie tą šventą Dievo pranašą Abraomą iš-
girst. Aš norėčiau žinoti, kaip buvo su ta
tauta, kuria Dievas buvo žadėjęs iš Abrao-
mo padaryti!?

—Jis dar neturi vaikų.

—Neturi, bet juk Dievas jam kelis syk
vis žada, kad iš jo padarys didelę tautą, o štai
Abraomas jau suvirš aštuonesdešimts metų,
o jo pati Sara artinasi septynių dešimtu o
vaikų vis nēr.

—Nēra!

—Ar tu, šventjacki, neperskaitytum ką
rašo 16 paragrafas XIII perskyrimo?

—Štai jis: "Ir aš tavo vaikus padau-
ginsiu, kaip dulkes ant žemės. Jei žmogus
dulkes ant žemės galės skaityt, tai galės ir
tavo vaikus suskaityt."

—Jis kelintą sykį vis žada, bet Abrao-

mas dar regimais nē vieno vaiko neturi. Po-
draug, ar tu tēmiji kad Dievas arifmetikos
matomai mažai temoka, nes nors dulkių iki
šiul nieks nē nemėgino skaityt, bet kiek žy-
dų yra, visai nesunku suskaityt. Ką ant to
sakai šventjacki?

—Gal skaitant toliau rasime.

—Rasime! Skaityk paragrafą 5, XV per-
skyrimo.

—"Ir Dievas liepē Abraomui lauk išeiti
ir sakē: žiurėk į dangų ir skaityk žvaigždes,
ar gali tu jas suskaityti? Ir sakē jam:
"taipo bus ir tavo vaikų vaikai."

—Bet jis dar nē vieno neturi!

—Gal dar turēs?

—Taip, turēs. Skaityk, šventjacki iš
pradžios XVI perskyrimą Pirmos Maižio
Knygos, gal ten ką rasime.

—Kaip matau tu nors bedievis, bet
Raštą šventą pažįsti.

—Po biskutį. Skaityk.

—"Sara, Abraomo pati jam nieko ne-
pagimdē. Bet ji turėjo egyptiską tarnaitę,
vardu Hagar. Tai ji tarē Abraomui: štai
Viešpats Dievas mano žyvata užrakino, kad
aš nieko negaliu pagimdyti..."

—Išsipaleistuvavusi su Faraonu ir gal
kitais, tai nē stebuklai.

—Prašau nepertrauk man: "...meldžiu,
sugulk su mano sluginę, tad gal iš jos vaikų
gaučiau..."

—Sara, pati pranašo, pramotē išgany-
tojaus Jėzaus, kalbina savo vyrą eit paleis-
tuvaut su tarnaitė. Puiki dora, ar ne?

—Perstok, leisk skaityti! "...Abraomas
buvo paklusnus balsui Saros."

—Prakeiktas paleistuvis, bet draugas
Dievo!

—"Taj Sara, Abraomo pati, ėmēs sa-
vo tarnaitę Hagar, davē ją savo vyrui Abra-
omui į pačią, kaip jau dešimts metų žemėj
Kanaan buvo gyvenę. Ir jisai sugulėjo su
Hagar ir ji neščia pastoj. O ji numanyda-
ma neščia pastojusi, paniekino župoną prieš
save." (Gen. :1-4.)

—Ar ji neturėjo tiesos? Ak ji žinojo,

kad Sara delto vaikų neturi, kad perdaug paleistuvavo.

—Taip tai taip, bet vis negerai juokties iš savo ponios. Nebereikalo tad Sara guodės Abraomui.

—Na, o ką jis?

—Biblija atsako "Bet Abraomas tarė Sarai: štai tavo sluginė tavo rankose yra: daryk su ja kaip žinai." (Gen. XVI:6).

—Čion parodo kad Dievo pranašas ir draugas Abraomas apie vergių teises ne kaip manė, kad savo suterštą mergaitę pavedė malonei įsiutusių senos raganos. Na ir kaip buvo toliau.

—Hagar pabėgo nuo Saros keršto.

—O kas su ja atsitiko?

—Raštas šventas sako: "Bet angelas Viešpaties Dievo rado ją pašuliny puščioj, būtent pas šulinį ant kelio Sur. Tas sakė jai: Hagar Saros sluginė! Iš kur ateini ir kur keti keliauti?..."

—Na ir angelas! Žino kas ji yra, bet dar klausia!

—"...ji atsakė: aš pabėgau nuo savo župonės Saros. Ir angelas Viešpaties Dievo tarė jai: pargrįžšk vėl prie savo župonės ir pasizemink po jos ranka..."

—Tie angelai tuose laikuose matomai, visur basts, o dabar jų nė vieno nė su žvaigke nesurasti. Bet kaip tau patinka Dievo angelų pažiūros apie lygybę ir vergų teises?

—Leisk skaityti toliau: "Ir angelas Viešpaties Dievo tarė jai: aš tavo vaikus taip dauginsiu kad dėl didžios daugybės negalės skaitomi būti." (Gen. XVI:7-10).

—Puikus tas angelas buvęs. Negana jau Abraomas tą vargšę mergaitę suvadžiojo, o čia dar kitas liuosnorys, kuris žada jai net tiek vaikų, kad ji nė suskaityti negalės. Na ir kada ji juos turės, kaip ji vergė budama juos išmaitins ir kur ji juos padės?

—Jau vis be Dievo žinios angelas tokių pasiūlyimų nebet daręs!

—Kaip ten toliau buvo?

—Skaitau iš Rašto švento: "Ir Hagar pagimdė Abraomui sūnų, o Abraomas tą sūnų iš Hagar praminė Ismael. O Abraomas buvo aštuonių dešimtų ir šešių metų, kaip Hagar Ismaelių pagimdė." (Gen. XVI:15-16).

—Smarkus tai senis buvęs, ar ne?

—Tu vis juokus darai!

—Tik jau aš neverksiu už Dievo pranašo Abraomo niekšystes! O kas su tuom Ismaeliu nutiko toliau.

—Kada Abraomas buvo 99 metų senas, kaip rašo XVII perskyrime, Dievas prižadėjo jį padaryti tėvu daug tautų ir labai vaisingu, taip kad jo vaikai net karaliais bus!

—Dievas senai žada, bet Abraomas kaip legališkų neturi vaikų, taip neturi!

—Turės, nes Dievas sakė jam, kad už visą tą palaiminimą, viskas ko jis nuo Abraomo reikalauja yra kad jo vaikai ir jo vaikų vaikai but apipjaustyti.

—Eik, jau eik!

—Jei netiki, skaityk XVII perskyrimą paragrafus 10 iki 12. Aš sarmatinuosi!

—Dievas žada jam sūnų iš Saros.

—Jis žadėjęs buvo tiek, kad net suskaičyt niekas negalės, o dabar tik vieną!

—Ir taip Abraomas didelei džiaugės!

—Džiaugės sakai?

—O, dikčiai! Štai žiurėk, yra parašyta: "Tai Abraomas ant veido savo parpuolęs prąsijuokė ir tarė savo širdy: argi man šimtą metų sulaukusiam užgims sunus? Ir Sara turėdama devynesdešimts metų gimdys?" (Gen. XVII:17).

—Reiškia, Abraomas juokės manydamas, kad Dievas iš jo tik juokus krečia. O beje, kaip su tuom Ismaeliu, sunum kurį su tarnaitė turėjo?

—Išvyjo su motina.

—Išvyjo, sakai?

—Štai yra parašyta: "Tai Abraomas anksti kėlęs ėmė duoną bei plėčką vandens pripiltą ir vaiką podraug iš išleido juodu. Tai ji išėjo ir paklydo puščioj pas Bersebą. O kaip vandens plėčkoje jau nebuvo, paliko ji vaiką po medžiu ir atsisėdusi iš tolo per saidoko šuvį, sakė: aš negaliu matyti savo vaiką mirštant. Ir ties juom atsisėdusi pakėlė balsą ir pradėjo verkti." (Gen. XXI:14-16).

—Reiškia, Dievo pranašas, šventas Abraomas, suviliojo tarnaitę, ir paskui su jos kudikiu išvyjo ją tik su šmoteliu duonos ir plėčką vandens. Kokia įdomi dora Abraomo, Dievo draugo! Koks skirtumas tarp Dievo draugo ir žmonių draugo.

—Ateik geriau kitą syk, paskaitysime toliau. Aš nė nežinau, kaip ir ką besakyti.

Mano Persiskyrimas su Dušia.

(Šapnas.)

Vieną naktį aš miegu savo lovoj ir sapnuoju, buk nustojau aš kasdieninį savo darbą ir vaikščioju darbo jieskodamas. Tik kur buvęs, nebuvęs, aš užeinu pas vieną lietuviškos parapijos kleboną ir gaunu ten darbo prie kepimo komunijų. Bekepant man tas komunijas, praeina jau kelios savaitės laiko. Kartą sulaukęs nedėdienio išvažiuoju su savo artimais draugais į kokią tai parką, susėdome ten ant pievutės ir pradedame skaityti, lyg laikraštį, lyg kokią tai knygą. Mums beskaitant stojasi prieš mumi kokia tai baltá jaunos merginos ypata—šmėkla. Ašgi su pirmu pažvelgimu ant jos pažinau, kad tai ji yra manoji dvasia, ir stovėdami ji priešais mus šitaip į mus prabilo:

—Aš su tavim ilgiau jau gyventi nebegaliu delto, kad tu manęs pirma nemaitinai, o dabar ir komunijas kepi, o apie mane irgi nieko neatmeni! Jeigu jau taip, tai aš einu šalin nuo tavęs!

—Eini, eiki sau po negerovių: manai, kad aš verksiu, kad tu eini.—Aš jai atsakiau.

Gavus ji nuo manęs tokį atsakymą, tuojaus išnyko mums iš akių.

Potam tuoj mano draugai kaip ims iš manęs visaip juoktis, bedušnyku vadint ir tt. Bet aš vis nieko neboju, juokiuosi su jais kartu ir tiek.

Štai jau ir vakaras. Parvažiavom iš to parko namon. Sėdžiu aš savo kambaryje prie staliuko ir mąstau apie atsiskyrimą su dušia. Tik štai, kažin kas į duris taip pabeldė, kad aš net pašokau nuo kėdės ir nepajutau, kaip ištariau "meldžiu." Atsitarė duris ir matau įneina mano kambarin šu žibantiomis sagučiais ant krutinės velnias, o paskui jį, da ir daugiau velniukų, bet tie jau praščiau atrodė. Tie prastenieji likosi stovėti pas duris, o tas poniškasis velnias su žibantiomis sagutėmis ant krutinės, atėjo prie mano staluko ir atsisėdo priešais mane ant kėdės. Atsisėdęs ten jis akimis permetė visą mano kambarį ir šitaip man prabilo:

—Na dabar, tai nors mudu pasikalbėsi-

me. Aš jau senai norėjau su tavim kalbėtis, bet per tavo dušią aš prie tavęs prieti negalėjau, o nuo šiandien, tai jau man likosi liuosas kelias.

—Tai kagi tu man sakysi?—Aš užklausu jo.

—Ot kame dalykas.—Rimtai atsakė velnias,—šioje brangumo gadynėje, žmonės darbininkai taip sujudo keikti kapitalistus, kad jau mes ne tiek velnių neturime ant jų pasiusti, kiek vargšai ant jų iššaukė; taigi tas man reikalinga sužinoti kiek tu per dieną miltų išdarakai del tų komunijų, kurias tu kasdiena kepi?

—Apie keturis maišelius per dieną—atsakiau, truputį pamislįjęs.

Jis ant to man nieko neatsakė, tuoj išsipleitė ant stalo veršių odą ir danu ant jos numerius rašyti. Bašė, rašė, rokavo, rokavo ant galo išrokavęs atsiduso ir šiaip prabilo:

—Gera! kad teisingai pasakei. Kiekvienam New Yorko alkstančiam darbininkui išėitų po dvi bandukes duonos iš tų miltų, kiek yra išdarakoma tam tikslui Suv. Valstijose.

Aš jam ant to nieko neatsakiau. Bet taptelėjo man į galvą mintis paklausti jo apie mano dušią, kuri šiandien nuo manęs pabėgo: ar ji sugrįžs kada nors prie manęs, ar ne?

—O, apie savo dušią tu jau visai nemanyk ir nenorėk visiškai žinoti. Jau ji daugiau pas tave nebesugrįžs, o jeigu tau ko reikia, tai tu kreipkis prie mūsų, o mes visados tau galime visame kame pagelbėti.—Išdidžiai atsakė velnias.

—Aš noriu matyt savo tėvynę Lietuvą kaip ji šiandien atrodo po tų baisių karės mušių. Ar galėčiau aš ją šiandien matyti?—aš užklausu jojo.

—Gera! Vesk jį ir parodyk jam jo tėvynę!—Išdidžiai prabilo vienam iš pas duris stovinčių velniukų.

—Gavęs velniukas paliepiamą nusilenkė prieš jį ir priėjęs prie manęs, paėmė mane už rankos ir ištare man: "tai einam į tavo tėvynę" ir pradėjo vesti mane durių link, bet paėmęs nelabasių mano ranką taip suspaudė, kad aš nesavo balsu surikau ir visas baimės apimtas pabudau nepamatęs savo tėvynės.

Jonas Širšukas.

Kunigēlis-Antanēlis.

(Aukauju Māriutei ir kun. Ežerskiui).

Kunigēli Antanēli,
Kur tu pasidējai?
Kur tavo meilus žodeliai,
Kuriuos man kalbējai?

Apie trīs ilgus metelius,
Tu mane mylējai;
Rojāus visus gražumēlius
Suteikti padējai.

Kur dabar tas visskas dingō
Ir kur pats pranykai,
I kokiā šiltā šalelē
Nuo manēs pasprukai?...

Argi butum vandenēlyj
Giliame paskendēs,
Arba šventam klioštorēlyj
Duriš uzsisklendēs?...

Sugrīžšk mano Antanēli,
Prie savo Marytēs;
Nuramink prabaštēli
Širdij lelijytēs!...

Gražink skaistus kunigēli
Linksmāšias dieneles,
Atitaisyk suteršymā
Žaliosios rutelēs...

Kurgi dabar aš bedingsiu
Netekus panystēs?
O kaltas tu, kurs privedei
Prie tokios kiaulystēs...

Jeigu mano Antanēli,
Prie manēs negrīžši,
Tai tu savo Maritēlē
Visai prapuldyysi...

Aš vargelin taip patekus
Per amžius liudēsiu,
Ir pragaro skistimēli
Dēl tavēs žadēsiu!

Kiek svietyly yr' medelių
Ir ant jų šakelių,
Tiek dēl tavēs mylimasis
Linkiu bizunėlių!...

Suvadžiojēs mane jaunā
Nori jau pamesti,
O ar atmen', kiek sykelių
Žadėjai man' vesti?

Gal manaī, kad zokoninkēs
Tave gal apginti?
Bet atminki, balandēli,
Kad man reik auginti!

Taigi grīžski prie Marytēs,
Ir vesk pas altorių,
Kaip yr' senas papratimas
Tarp žmonių padorių!

J. Aceris.

Davatkos Meditacijos.

Apie dievą vis galvoju, nakty negaliu už-
mygt,

Kiek maldelių kalbēt reikia, dangaus ūonui
kad įtykt.

Manau, kiek reiks brostvių pirkti ir juostelių
kiek nešiot,

Kad posmert ant mano dušios juodas velnias
negaut' jot?

Grėitai sėduos ir žegnojuos, poterėlių daug
kalbu;

Išganyti griešnā dušiā tas labjausia man
svarbu!

Kad užmigsiu, Jezau Kristau, pasirodyk tu
sapne,

Tarkie kelis šventus žodžius—suramink,
griešnā mane!

Pasakyk man Jezusēli, ar ant manēs tu
pyksti?

Aš tau duosiu maldų glėbį, atsikėlus ryt
anksti....

Jokių turtų šio pasaulio, aš nenorių nei
matyt,

Mišių šventų kas nedėliā aš nueinu išklaust.
Kunigēli Kristaus tarnā, aš goduju ir myliu,
Spaviedodams kad bučiuoja, tai ramei, kan-
triai tyliu;

Kad tik vargint griešnā kunā, prausiu sykį
į metus.

Valgau duonā su cibuliais ir rūtė ir per
pietus!

Vengiu valgyt ligi sočiai, mėsos neimu
ragaut,

Darau viską, kad po smerčio danguj vietā
dušiai gaut. Do. Say! Ką?

Dievas Nežino.

Nekurie žmonės, kurie dar tebtiki į pasakišką Dievą-Jėhovą mano, jog jei jie špygą kišenių kam norintais parodytų, tai tas Dievas tuojaus tą špygą ir mato. Girdi: nuo Dievo nieko nepaslėpsi!

Raštas šventas vienok visai kitaip tą dalyką perstato. Štai kas nežino apie bausmę, kurią tas Dievas užleido ant Sodomos ir Gomoros? Pirmą išnaikinimo tų miestų Dievas su porą angelų keliavo į juos, ir pakelyj užėjo pas Abraomą į svečius. Šis tuojaus liepė savo pačiai iškepti kvietinių blynų, o bernui papjauti gerą veršį, kurį iškepė su sviestu, ir Dievas su dviem angelais atsisėdęs po medžiu pasisotino. Kada gerokai užkando, Dievas prižadėjo Abraomui pačiai Sarai sūnų, nors ji jau buvo suvirš devynių dešimtų metų iškaršusi bobutė. (Gen. XVIII:1-15).

Pavalgę ėjo toliau link Sodomos ir Gomoros, o Abraomas juos lydėjo. Bet Dievas neišskentė, neužlaikė savo sekretos misijos ir sako patį sau: "Kaip galiu užslėpti Abramui ką aš darau? (Gen. XVIII:17)," ir toliau: "Ir Viešpats Dievas tarė: yra gandal apie Sodomą bei Gomorą, ir žinios yra svarbios, kad ju griekai yra labai sunkūs. Todėl aš nueisiu ten ir persitikrinsiu ar jie yra darę taip viską, pagal tą garsą, kaip aš apie juos girdėjau, o gal visai nėra taip, kad žinočia." (Gen. XVIII:20-21).

Reiškia, Dievas nežino, bet jei dasigirsta, kad kur norintais kas griešija, tai eina pats persitikrinti, ar ištikrųjų taip yra. Ant kiekvieno niekniekio beabejonės nė Dievas nebėgs žiurėti ir tyrinėti, tą bile kas gali suprašti.

Bibliofilas.

BOBOS BEDUŠNIKĖS.

Minykų organas rašydamas apie vyskupo Mickevičiaus pasakytą prakalbą Lawrence, pradeda: "....kalbėjo pagarsėjęs bobų išrinktas vyskupas Mickevičius."

"Bubų išrinktas!" Tai bus ir taip. Mickevičių kiek mums žinoma, išrinko vyskupų susivažiavimas (synodas) kunigų ir žmonių, kurių tarpe gal but buvo ir bobų. Bet ne tame dalykas. Mes norėtumėm žinoti, kuomi Lawrence'o lietuviškų bobų dušios yra blo-

gesnės už dušią kokio nors italjon-palaičio Romoj, kuris nuo makaronų ryjimo beveik "sukatas" gavo? Kodėl mūsų kunigams yra "vožnas" vyskupas, kurį paskiria koks persirietęs italijonas, o negeras tas, kurį išrenka šimtai sveikų, drutų ir gražių "dušių," kurios slepiasi Lawrence'o lietuviuose ir lietuvaiteise?

Prie progos but gerai žinoti, kas rinko pirmuosius krikščionių vyskopus ir net papas (Romos vyskopus) ar ne patį parapijonai, kurių tarpe buvo ir "bobos?"

Gal mūsų kunigėliai papasakotų mums ir apie tai kelis papas (popiežius) išrinko tokios "bobos" kaip ponį Marozija, Teodora, jos duktė Teodora ir kitos papų sugulovės, kurios savo "senius" užsmaugdavo, kad jaunesnis liktų "papa?"

Jei mus romiškai pastudijuotų, jie rastų, kad daugelis jų "šventų tėvų" liko jais pasidėkavojant nėlai šventiems andarokams.

Teologas.

Pamatęs "Celibatą" susiraukė.
Bet kada ėmė skaityti, patiko.

Kun. židanavičius rašo "eiles" į "V. L." kur tarp kitko štai kaip skamba:

"Tu geriausia Dieve mūsų
Ko mums reikia numanai;
Del Tėvynės mūsų liuosybės
Tavęs meldžiam nuolatai."

Bet "Dievas" matomai "numano" "geriausiai" "ko mums reikia," ir tą iš savo dieviškos malonės—nes jis "geriausias"—ir duoda. Jis žino, kad tauta, kuri leidžia savo gyvasties syvus romiškiems kunigams siurbti, kuri leidžia davatkomis ir rožančininkams net poštiskus mus susirinkimus terrorizuoti ant kunigų komandos, kad tokia tauta apart vergijos daugiau nieko neužsipelno, ir "ačiu Dievui"—vergią mes ir turime!

Klerikalai šukauja, džiaugiasi, kad jų davatkos priverstė nuolankius tautininkus—sluaptarnius nusikisti ir seime poteriauti, kad girdi "nuo šio laiko nei vienas poštiskas visuotinas Seimas ar Lietuvos atstovų Parlamento neišdrįs pasipriešinti krikščionių maldai," nes tai esanti toleracija krikščioniškų persitikrinimu. Reiškia, kaip klerikalai mano, Lietuvos Parlamento nieko kito ir nedarys, kaip tik poterius kalbės: pirmiausiai katalikai, paskui liuteronai, jiems seka baptistai, žydai, pravoslavai, universalistai, mohometonai, pagaliaus, pradės laisvamaniai... Visiems reikės leisti, nes tai "tolerancija," "pagerbimas" persitikrinimų!

Šaunų parlamentą mes turėsime! —jei klerikalų staigimas pasiekės dangų!

"Draugas" bėdavoja, kad Rusijoje dabar esą "galybės persiskyrimų porose." Persiskyrimuose jis mato "dorišką nupuolimą," ir todėl kunigai išvengimui persiskyrimų geriau visai neveda, bet apteršę mergaites palieka jas likimui—kaip tai padarė "Draugo" prezidentas, kun. Ežerskis.

Klerikalai šukauja: Kunigams labjau sia rupi tautos reikalai... ir ...kad kas labjaurupinasi tautos reikalais, tasai, beabejonės, daugiau už kitus rupinasi ir liaudies ir darbininkų reikalais... Jei rašydami vietoj "reikalais," but padėta "delmonais" ar "masnutėmis", mes prie tos nuobažnios maldelės tik "amen" tepridėtume, o kaslink tautos, mes jau žinome jūsų obalsį: "viskas kunigams, o kunigai Romai!"

Minykų organas rašydamas apie seimo dvasią, štai kaip vapalioja: "Butų nejuokais sudrebėję iš baimės mūsų Grigaičiai, jei būtų savo akimis pamatę tą rustų tautos upą prieš saviškius nutautėlius." Ne tik Grigaičiai, bet ir doresni tautininkai "drebėjo iš baimės" už Lietuvos ateitį, kada pamatė, jog paikos davatkos, brostvininkai, rožančininkai ir durni špitolninkai yra "tautos šulais," "seimo delegatais," ir terrorizuoja seimą, o exkazokai, kaip kun. Čepanonis, kaip ir pritinka tikram romiokui, šaukia: "Mes neleisime jums kalbėti! Mes obstrukcijas darysime! Mes nepavelsime jums išsižioti!" Taip drebėjo ne vienas matydamas kad Roma iš Lietuvos vaikų-tėvynainių padarė sau nuolankius vergus-pasiutėlius. Atėmė jiems netik tikrąjį patriotizmą, bet ir protą!

Suvenytos Katalikų Labdaringos Draukystės Chicagoje, kurių prezidentu yra pats arcivyskupas Muendelein, yra iš dalies palai komos apie tuziną vietinių bravorų. Kunigams pinigai, nežiurint kaip nešvarūs jie būtų, nesmirdi. Ką darytų šventoji bažnyčia; jei karčemų ir bravorų nebūtų?

Pabėgus kun. Ežerskiui, dabar "Drauge" nėra kam pranešti apie jo šėrų atpigimą. Mat Ežerskis buvo minykų organo prezidentu! O tų šėrų niekas nenori pirkti!

JEZUITIŠKA KULTURA.

Musiškiai juodvarniai klerikalai, labai tankiai posmuoja apie tai kokias mokyklas, jie išstatysią laisvoj Lietuvoj, kokią laimingą, apšviestą, kulturišką tautą busianti, jei jie kunigai jos apšvieta rupinsis, ir tam panašiai. Tokias daineles paprastai dainuoja mūsų jaunesnieji, "tautiškieji" kunigai—jezuitai, kaip Kemešis, Jakaitis, Augustaitis ir jiems panašūs.

Žodžiai yra tušti, jei jie neparemti faktais. O faktai, kuriuos turime po ranka, rodo, kad kiekviena tauta, kurioj jezuitai viešpatauja, yra tamsi, nelaiminga.

Lai skaitlinės kalba už mane. Jų balsas yra aiškesnis. Žemiau paduodu skaitlines nemokančių skaityt ir rašyt ant kiekvieno tukstančio suaugusių žmonių.

Nekatalikiški Kraštai.

Švedijoje iš	1,000,	bemokslų yra	2;
Norvegijoje iš	"	"	2;
Islandijoje iš	"	"	8;
Anglijoje iš	"	"	9;
Francijoje iš	"	"	43;
Suv. Valstijos iš	"	"	77
Kanadoje iš	"	"	111.

Patėminkite, kad Anglija, Francija ir Suv. Valstijose kur katalikų skaitlius yra didesnis, ten bemokslų skaitlinė auga. Kanadoje, kur visa provincija Quebec yra katalikiška, bemokslų skaitlinės žymiai pakila.

Dabar pasižiūrėkim į antra lapą.

Katalikiški Kraštai.

Brazilijoje iš	1,000 bemokslų yra	852;
Bolivijoje iš	1,000 bemokslų yra	829;
Kolumbijoje iš	1,000 bemokslų yra	730;
Portugalijoje iš	1,000 bemoks. yra	689
Meksikoje iš	1,000 bemokslų yra	680;
Ispanijoje iš	1,000 bemokslų yra	587;
Irlandijoje iš	1,000 bemokslų yra	463;
Vengrijoje iš	1,000 bemokslų yra	333.

Ką liudija tos skaitlinės?... Sulyginkite mūsų Lietuvos ir Lenkijos (jezuitiškas šalis) apšvietimą su apšvieta nekuniginių Latvijos ir Finlandijos kraštų.

Dalykas aiškus, kur minyko kopturas matyt, ten žinok, kad tamsa viespatauja.

Visi tikintieji yra prietaringi žmonės, o visi prietaringieji yra tikinčiais žmonėmis. Aišku, kas kuomi yra.

JŲ PASAULYS.

Minykų "Draugas" ginčijasi su tautininkų "V. L." už tai, kuris Amerikos Lietuvių Seimas—Brooklyno ar Chicagos buvo "visuotinas." Ir už ką dar ginčytis, ak visi žinom, kad Čičagos kunigų "seimas" buvo visuotinu. Tik prisžiūrėkite:

Brooklyno seime tiktai 120 lietuviškų Amerikoje kolonijų tebuvo atstovaujama, o Chicagoje, net 28 parapijos savo klebonus, vargonininkus, kantorus, rožančininkus ir davatkas buvo į "seimą" sutraukę, ir dar ó-jac-tu-mano!—buvo ten ir Gabrys su visai naujutėmis kelnėmis!

Brooklyne buvo susivažiavę socialistai, tautininkai ir katalikai, ir tokį mišinį vadint Visuotiniu Seimu?! Chicagoje, brac, per davatkas, kunigus ir jų gaspadines rė perlipt negalima buvo, ir tu man neturėk nors tiek išminties, kad tą "seimą" visuotiniu vadinti! Tiesiog negalima, ir gana.

"Vienybės Lietuvinkų" redaktoriai jau taip nuolankiai trinės aplink kunigus Remeiką, Dobužinską, Šeštoką ir kitus, net ant nuodėmininkų atgailos suolo sedėjo, kad rodos, jiems jau reikėjo žinoti, kad visas pasaulys yra po sutona — ir nepykinti jėgamaščių!

Aukos neprisotintos autokratijos.

Pamokslas Praloto Bimbos.

EVANGELIJA.

Vardan Dievo Tėvó, ir Sunaus ir Dvasios
šventos. Amen.

"Ir Jezus Jono pakrikštytas išėjo tuojau iš vandens. Ir štai dangus atsivėrė ties juom. Ir Jonas regėjo Dvasią Dievo nusileidžiančią kaip karvelį ir ateinančią ant jo. Ir štai balsas iš dangaus sakė: "Tas yra mano mielasis sunus, kurį aš myliu." Po to Jezus Dvasės likosi nuvestas į pušią, kur velnio gundinamas būtų. Ir kaip keturesdešimtis dienu ir keturesdešimtis naktų jis pastninkavęs buvo, jis išalko. Ir gundytojas atėjęs pas jį sakė: jei esi Dievo sunus, tai liepk, kad tie akmenys į duoną pavirstų. Bet jisai atsakydamas tarė: parašyta yra: nevie-

ninteliai duona minta žmogus, bet kožnu žodžiu iš Dievo burnos išeinančiu. Po to vedė jį Velnias į šventąjį miestą ir pasistatė jį ant bažnyčios viršaus, ir sakė jam: jei esi Dievo sunus, tai nusileisk žemyn, nes parašyta yra: Jis savo angelams įsakys apie tavę, ir nešios tavę ant rankų, kad nesutrenktumei į akmenis savo kojų. Tai atsakė jam Jezus, vėl parašyta yra: negundyk Dievą, savo Viešpatį. Vėl vedė jį Velnias ant labai augšto kalno ir parodęs jam visas svieto karalystės ir jų garbę sakė jam: tai viską duosiu tau, jei atsiklaupęs melsies manęs; Jezus atsakė jam: atstok nuo manęs šėtone!" Amen.

Tokie yra žodžiai šios dienos evangelijos šventos pagal šventą Mateušą (Mat. III: 16-17 ir Mat. IV: 1-10).

PAMOKSLAS.

Vardan Dievo Tēvo, ir Sunaus ir Dvasios
šventos. Amēn.

Matote mano mieli parapijoni, kad pats Jezus, Dievo suns, ant šio svieto atējo pagonas ir turojo but pakrikstytas per Jona, kol neliko tinkamu žmogumi. Nereikia todėl pikti ant tų nesuskaitomų minių atbukusių mulkiu, kurie dar iki šiol protisko krikšto nėra gavo. Taip kaip Jonas krikštino Jėzų ir kitus pagonis vandeniu, taip aš per savo organą "Karda" su jūsu pagalba noriu apkrikštyti išminties dvasia visus tuos, kurie dar tebėra munga tamsos ir prietarų, užkrautu ant jų pečių per neteisingus Romos-Tamsos kunigus.

Jūs gal stebėsitės, kaip galejo Dievas Tėvas, atveręs dangų šaukti: "Tas yra mano mielasis suns, kuri aš myliu," ir siųsti savo dvasia ant jo. Mat, jūs jau žinote, kad Dievas, Tėvas yra Dievas No. 1, kad Jezus Kristus yra Dievas No. 2, o Dvasia Šventa yra Dievas No. 3, ir kad visi tie trys Dievai yra tik tai vienas Dievas, taip sakysim sau, kaip trys kapeikos, kad sudaro tik tai vieną ditką. Tame tai ir slepiasi nerūpaskyte Viespaties išmintis. Tik sutrinime sirdies savo, žvilginkite į dieviškus stebuklus: Dievas No. 1, išsiuncia iš dangaus Dievą No. 3, arba sakant geriau, pats išlipa ir paima Dievą No. 2, arba taip sakant, pats savim pasidžiaugęs pasiima save, ir nuvedęs į puselį atiduoda save pastninkui ir Velnio malonei. Tik pamislykite: Dievas iki tiek mylėjo save, kad atidavė save Velnui ant išmėginimo. Kada mes prisiziarime arčiau, mes matome, kad jis ir visus žmones, nemažiau už save yra numylėjęs, nes jis ir juos pavedė Velnio lipšniems nagams, kaip jis pats save, t. v. Dievą No. 2, buvo pavedęs. Tai vis yra stebuklingi apsirėiškimai Dievo neaprybuotos išminties ir galybės!

Svarbu mums, gi yra Jezaus atsakymas Velnui, kuris išalkusiam Jezui patarė duonos sau pasigaminti. "Nevieninteliai duona minta žmogus, bet kožnu žodžiu iš Dievo burnos išeina." Bet kadangi dabartiniu laiku Dievo burna visiškai užruko ir iš jos jau niekas nebeiseina, tai mūs pamokslininkų priderystė yra tuos žodžius prie žmonių

kasdieninės duonos pridėti. Vienok kadangi, mano parapija yra platesnė bent kaip kokio kito kunigo parapija, todėl mano zodis yra įkuntas mano organe "Kardie," ir todėl "Kardas" turi rasti ten, kur tik tai duona yra galima rasti. Jei kas iš jūsų žino žmogų, kuris valgo duoną, o "Kardo" neturi, tai jį priderystė yra perspėti toki žmogų, kad jis laužo įstatymą Viespaties ir pasistengkite kad jis but "Kardu" aprūpintas.

Bet Velnias visai nedženteloniškai padarė su Jezumi, kada ana užtūpdęs ant bažnyčios špicu, kalbina šokti, žinodamas gerai, kad Išganytojaus padėjimas buvo nemalonus ir neparankus. Taipgi mums stebėtina, kad Velnias, kuris visada teisybę sakydavo, galėjo taip meluoti Jezui, kad rodant nuo kalno aplinkinį kraštą, kur jis jokių būdu negalėjo matyti toliau, kaip tik porą desėtkų mylių, norėjo įtikrinti Jėzų, kad tai visą svieto karalystės. Bet ir čion bus turbūt tiangiau kaltas švento Mateušo protiškasis stovis, kaip Velnio pasielgimas. Velnias žinojo, kad Jezus yra Dievas No. 2, Dievas kuris sutvėrė visą pasaulį ir kuriam priklausė visos karalystės ir tai ne iš Velnio malonės, ir kaip jis, Velnias, kuris neturėjo savo žemės nė tiek, kiek po jo kanopa lindo, siulo tam, kuris viską sutvėrė, tą ką anas sutvėrė? Nedvyl, kad Jezus matydamas jog šėtonas jį visiškai ant juoko laiko, tarė jam: "Atstok nuo manęs, šėtone!"

Vienok nereikia manyti, kad Velnias nuleido delto savo uodegą. Jis, mano mieli parapijoni, matomai, yra didelis štukorius ir įmutas. Daug šimtų metų prieš tai, šis pats Velnias po vardu Mara, pasigavo indusų išganytojų, taipgi Dievo sunų, gal but tą patį Jėzų, tik tada jis vadinosi Buddha. Buddha, taipgi buvo išalkęs ir iam Velnias-Mara siulė ir duoną ir karalystes, bet veltui. Buddha, taip sakant ištrivėjo, kam ir su koku tikslu tas "trivojimas" buvo, negalima mes Dievo galybės suprasti tada daugiau kaip ir apie Jezaus pastninka ir pagundą. Apart to šis Velnias buvo ir kitu sykiu su Dievu susitikęs ir disputus kėlęs. Tik tada jis vadinosi Daėva o Dievas maskaradavo po vardu Zarathustra. Tokie Dievo su Velnio dialogai buvo netik sename pasauly, bet ir naujame, nes štai pas senovės meksikonus, šis pats Velnias

norėjo prigundyti iš nekaltos panelės gimusį Dievą vardu Quetzalcoatl.

Ir taip matote mano mieli, tas šelmis Velnias Dievoą vis į pakūšą vedė ir tai visuosė amžiuose, pas visokias tautas ir po visokiais vardais.

Todėl kitokios išeigos nėra, kaip su pagalba "Kardo" išvaryti tą nenaudėlį Velnią ir jo partnerį-bendrą Dievą iš savo ir savo draugų smegenų ir pradėti gyvenimą, kuriame tų nebuvėlių smėklų varžytinės ir intrigos jokios svarbos neturi.

Tai yra išganymas, prie kurio aš jumis nuvesti noriu. Amen.

Karės nukryžiuota Lietuva.

Lai gyvuoja šnipai.

"Kam, koks išrokavimas būti slaptu šnipu? Kam slankioti, slapstyti, prisdengt padarumo skraiste? Jei esi žmogus be jokios doros, tai lai pasaulys žino tai viešai, ir lai mano vardas buna garbinamas už niekšišumą, kaip kitų kad yra garbinamas už gerus darbus,"—tarė sau vienas iš šventųjų apipintų brastvininkų sosaidės organų "Darbininko" redaktorių.

Potam sėdo ir parašė:

Čicagos lietuviams reikėjo pasirupinti ir tuose pačiuose laikraščiuose paaiškinti, kas tai yra "Amerikos Lietuvių Darbininkų Taryba;" reikėjo parodyti, kad tai yra maža saujalė kaizerio bernų... Judas išdavė Kristų, nurodydamas, kur jis yra. Už tai per amžius Judos vardas yra biaurus.

Azevas išdavinėjo revoliucionierius, tik nurodydamas jų darbus ir kur jie yra. Pasukčiausis niekšas Azevo yardo sarmatytsi.

Bet kuomi pavadinti lietuviško katalikiško laikraščio "Darbininkų" redaktorius, kurie šiose suirutėse, karės laiku įtaria šimtus žmonių kaip "kaizerio bernais," ir tuomi tiems žmonėms grėsia kalėjimu, kankinimais ir persekiojimais, žinodami gerai, kad jie jais nėra?

Juda ir Azevas atlikdami savo niekingą darbą nors nemelavo. "Darbininko" redaktoriai atliko Judos ir Azevo darbus ir melagingai trokšta nekaltųjų kraujo.

Mes dar geriau žinosime dabar, kur šnipų lizdas.

Mes tą "Darbininkų" numerą pasidėsime parodyt kada nors laisvoj Lietuvoj donosėikų mūsų klerikalų supuvimą.

Šnipologas.

TIK PALAUK.

Tau labai lengva man liežuvį rodyt ir kaip kalei ant manęs loti, Martininkienėlė nes tu žinai, kad aš tik šjryt išpazinties buvau. Bet palauk tu sena sterva, tu raukšleta žydelkos pantaplė, tiktai palauk iki rytojaus! Aš tau, tu rupke netik visas uteles is kudlių iškratysiu, bet ir tas tavo žylas akis užpeio-tysiu. Na, tu tiktai palauk, tu ragana, tu!

Vargšė, ji daugiau negalėjo, nes mat, ka tik po komunijai! Marijonas.

Apdumojimai ir Atlaidai.

Pas katalikus į dangų dasigauti gali tik per tikėjimą: buk tu gerjaušiu, prakilnėjaušiu, mielaširdingiausių žmogumi pasauly, bet jei netiki, kad italijoniški žmogzudžiai, paleistuviai, begedžiai—papomis vadinamais—yra Jėzaus vikarais, tai Velnias is tavęs šiupinį virs, ir viskas. Bet tu gali būti plėšik, melagiū, žiaurūnu, niekšu, lile tik tiki, kad kitas tau doroi lygus žmogus "su patėpinu" gali viską atleisti, tai viskas, ką turi padaryti, išdildymui savo šunybių, tai nuryti neraugin-tą klecką, ir archaniuolai dangų jau tau pa-talą kloja!

Na, argi Dievui, kuris viską žino, yra liek saldžiau, kad žmonėnai šliaužiodami ant žemės, bambėdami sau po nosėms, jam pa-sakoją savo bėdas ir saldžiuoja?

Per amžius žmonija buvo varginama utelu, brontu ir kunigu. Pastarąjį kaip bu-vo taip ir tebėra šmita visokio mencaus ir ne visi sakės esą "tikrojo Dievo kunigais." Tad kurie is jų yra tikriausiais? Ar ne geriau pareikalauti kad jie pristatytu nuo to savo Dievo pahučimą su "sobstvenoručenoje pod-pisiju?"

Jei Dievas negali suvaldyti šėtono, kad jis žmonių tarpe "nekeltų peklos," tai jis ne gali nė maldų išklaustyti. Tad kam bereikia aušinti burnas žlepčiojant poterius?

Kam katalikui but doru ir geru? Iše jis suspes prieš papurtinant kojas prisišauk-ti kunigą, išsispaviedoti, suvalgyt Dievo kas-nelį, gauti paskutini pamošojima ir—žiurėk, jis jau ir sėdi po dešinia Dievo!

Į desėtką metų papa grėčiausia kad bus iškraustytas is Romos. Italijoje neapkenčia, Francijoje ji už nieka nelaiko, Ispanijoje ji kreivai žjuriama, o kituose kraštuose jis yra ant juoko laikomas. Vien tik pas issišiepu-sias, sukljurusias, smirdancias davatkas jis tebėra "didelip!"

Kas žin kaip tie parapijonai, brostvinin-kai, davatkos ir vyčiai jaučiasi, kurie nese-nai prieš socialistus protestus kėlė delto, kad jie patėmijo kun. Ežerskio šulerystes. Gal dabar jie pradės protestus kelti prieš tą Ma-rytę, kuri išvedė kunigėlį Ežerskį "is kelio."

Papizmas yra tai niekas daugiau, kaip tik tula, savotiška istaiga italijoniškų bandi-tų, kurių šventam humbugo bizniui galas ar-tinasi. Per penkiolika šimtų metų tie mela-giai-razbaininkai pliundravojo žmoniją!

Beje jei Dievas yra visugalingas, tai jis gali savo garbei prisišverti tiek pinigų, kiek tik užtektu visai jo kunigų šaikai, kad ir kuo-godidžiausi jie būtų. Tad su koku tikslu y-ra kolektojami pinigai nuo apmulkintu vargšų?

Kam daugiau yra reikalingi pinigai, vargšams, apmulkintiems parapijonams, ar Dievo garbei? Girdėjome, kad Dievas turis garbės užtektinai, tai reiškia, nuo vargšų surinkti pinigai jo garbės išpusti daugiau ne-galės.

Jei krikščionių Dievas yra galingas, kó-del jis leidžia vieniems kitus skersti? Kodel jis savo galybe nesustabdo kares.

Jei krikščionių Dievas yra išmintingas, tai su koku tikslu jis užleidžia ant žmonių li-gas, nelaimes, vargus ir sielvartas?

Žmogaus darbas gali nukelti kalnus, ku-rių maldos nė pajudint neįstengia.

Kada Dievas sutvėrė pasauly iš nieko, kur jis gavo tą nieką?

Jei katalikai žinotų istoriją savo papų-popiežių, keli iš jų vadintu juos "šventais tė-vais?" Sekite "Kardą," mes dabar nuolatos talpiname po biskutį iš istorijos tų Kristaus vikarų.

MOKSLO IR TEISYBĖS LAPAI

Trupiniai iš "Svetųjų Tėvų" Istorijos.

Dionisius 259-268. Likęs popiežium po vienu metu vaidu su kitais vyskupais už tą sostą pradėjo kūrę su vyskupais Sabelliu ir Dionisiu iš Alexandrijos. Peštynės buvo kaslink atsinešimų vienas prie kito, taip vadinamų "trijų dievo asabų." Popiežiaudamas nieko svarbesnio nenuveikė, apart minėto mėginimo padaryti įstatymus kokių dievas tur but kaip jis turi elgties, ir kelias "asabas" jis turi.

Felixas 269-271. Jis pradėjo gerintis imperatoriui Aureliui ir pagaliaus su jo pagalba, atėmė visus bažnytinius turtus nuo tikrųjų jų savininkų—parapijonų o atidavė uos vyskupams, kurie jo klause ir pripažino jį už viresnį. Tai pirmasis kuris uždėjo parapijonų apvogimo sistema, kurią kun. T. Žilinskas vadina "demokratizmu".

Eutychinus 274-283. Apie jį mažai kas vra žinoma. Bažnytiniai istorikai primeta jam pradžią šventinimo jāvų ir augmenų. Jis jis geros širdies žmogus, o pagoniškų romėnų užmuštus ir aukankintus krikščionis pats savo rankomis nešes į kapines ir kavodavęs.

Kajus 283-296. Buvo tai giminaitis pagoniško imperatoriaus ir garsaus krikščioniu persekiotojaus Diokleciano. Apie jo popiežiavimą nieko nėra žinoma, nes budamas bemokslis, iokių raštų nepaliko, o romėnai šiuom tarpu buvo perstoję persekioti krikščionis ir interesuotis jais.

Marcellinus 296-304. Buvo tai palaidus, bemokslis sutvėrimas. Gerdamas vyną jis gerdavo ant sveikatos dievės Veneros, deginavo aukas senovės Romos dievaitei Vestai ir Egipto dievui Isis. Vyskupų concilium Sin-

nessoj 304 m. išmetė jį iš popiežių. Jis teisinės, buk aukas davęs pagonų dievams kad išgelbėti savo gyvastį nuo persekiojimų Diokleciano. Vienok tas negelbėjo, ir jis paliepiamu to paties Diokleciano su keliais kitais pasileidusiais dvasiškiais buvo nužudytas.

Bepopiežijs 304-308. Mat Dioklecianas išpradžios labai žiauriai persekiojo krikščionis, daugiausiai delei jų dvasiškios begediško pasileidimo, bet 305 m. atsisakius jėgų nuo sosto ir visai apsistoius persekiojimams vyskupai tarp savės pradėjo varžytis už popiežiaus titulą, ir tos varžytinės, kurios tankiai privesdavo prie kruvinu susireminų, tęsės beveik per 3 metus, kol pagaliaus vienas nepergalėjo ir nelikos aprinktas popiežium.

Marcellus 308-309. Jis ražo bažnyčią visai išardytą ir žmones išblaškytus ar tai per persekiojimus Diokleciano, arba dėl varžytinių iškylusių tarp vyskupų. Jis buvo pradėjęs tvarkyti viską, bet iškilo naujos peštynės tarp dvasiškios, kaslink metavonės už nuodėmes, už ką buvo reikalaujama piniginės bausmės. Imperatorius Maxentius matydamas tokią suirutę bažnyčioj, išvyjo popiežių iš Romos, uždarė jį arklių tvarte daboti juos, kur ten vargdamas ir pasimirė.

Eusabius 309. Negalėjo suvaldyti varžytinių bažnyčioj sumišimų. Prasidėjo peštynės su Herakliu, kuris vadovavo apostatais (atsimetėliais). Imperatorius Maxentius matydamas, jog Romoj niekados nebus ramybės jei leis krikščionims tarp savės kauties išvyjo abudu: Eusabiu ir Herakliu iš Romos. Eusabius popiežiavo vos tik šešis mėnesius.

Miltiades 311-314. Šis papa susibėiuo-
liavò su imperatorium Konstantinu ir tas
už jo politikos rėmimą padovanojo popiežiui
Late ano palėciu, kuris nuo to laiko likosi
popiežių gyvenimo vieta. Jis įvedė įsakymą
kad krikščionims nevalia pastninkauti
ketvergais ir nedėliomis, delto, kad pagonis
tas dienas laikantis už pastninko dienas. To-
liau jis išleido įsakymą kad visi kunigai turi
pirkt nuo popiežiaus ostiją (multinį blinėį),
kuria popiežius laužė per mišias.

Konstantinas taipgi liko krikščioniu,
vienok jo krikščioniškumas buvo vien delto,
kad gauti palaikymą prieš pretendantus prie
imperatoriaus karunos. Likimas imperato-
riaus krikščioniu turėjo dar kitą didelę pa-
sekme: bažnyčia liko suvienyta su valstija
ir bažnyčia liko įrėdnė didžiūnu, patriciu,
taip kaip iki šiol ji buvo beveik įstaiga bied-
niuku, plebų. Popiežius draugavo su impe-
ratorium, kuris pavedė bažnyčiai daugybę
valstijos reikalų, kaip tai šeimynų santikius,
testamentus, etc. Kataliku bažnyčia turi
įvairių pasakų apie "stebuklingą" Konstan-
tino atšivertimą, didelės dovanos popiežiui ir
tam panašiai. Istikrumu, kaip istorija paro-
do tuomu stebuklu buvo Konstantino noras
likti imperatorium prašalinus nuo sosto Ma-
ventianus, ir su tuomi tikslu jis gerinosi ir
pataikavo Romos vyskupui ir krikščionims,
kad gauti jų paramą. Konstantinas pavedė
popiežiui visas Romos bažnyčias ir dabar šis,
tūrėdamas imperatorių už draugą, reikalau-
ti reikalavo nuo kitų vyskupų, kad ji pripa-
žintu už bažnyčios galva. Jam nusisekė ap-
valdyti pačią Romą ir apie septynias provin-
cijas vidurinės ir pietinės Italijos. Bet,
kaip sako kanonas Robertson: "...bažnyčios
Afrikoj ir Rytuose valdėsi pirmoj neprigul-
mybėj nuo Romos, ir iei koks is Romos vys-
kupu ir mėgino gaut ant jo pirmenybę, jis
sutikdavo griežtą pasipriešinimą, kaip ir pir-
mose šimtmečiuose..." Taigi tie Romos vys-
kupai, nors kataliku bažnyčia ir skelbia juos
"popiežiais" buvus, nebuvo niekuomi dau-
giaur, kaip įsivyravusiais vietines Romos,
bažnyčios viršininkais o ne viso katalikiško-
jo, krikščioniškojo pasaulio.

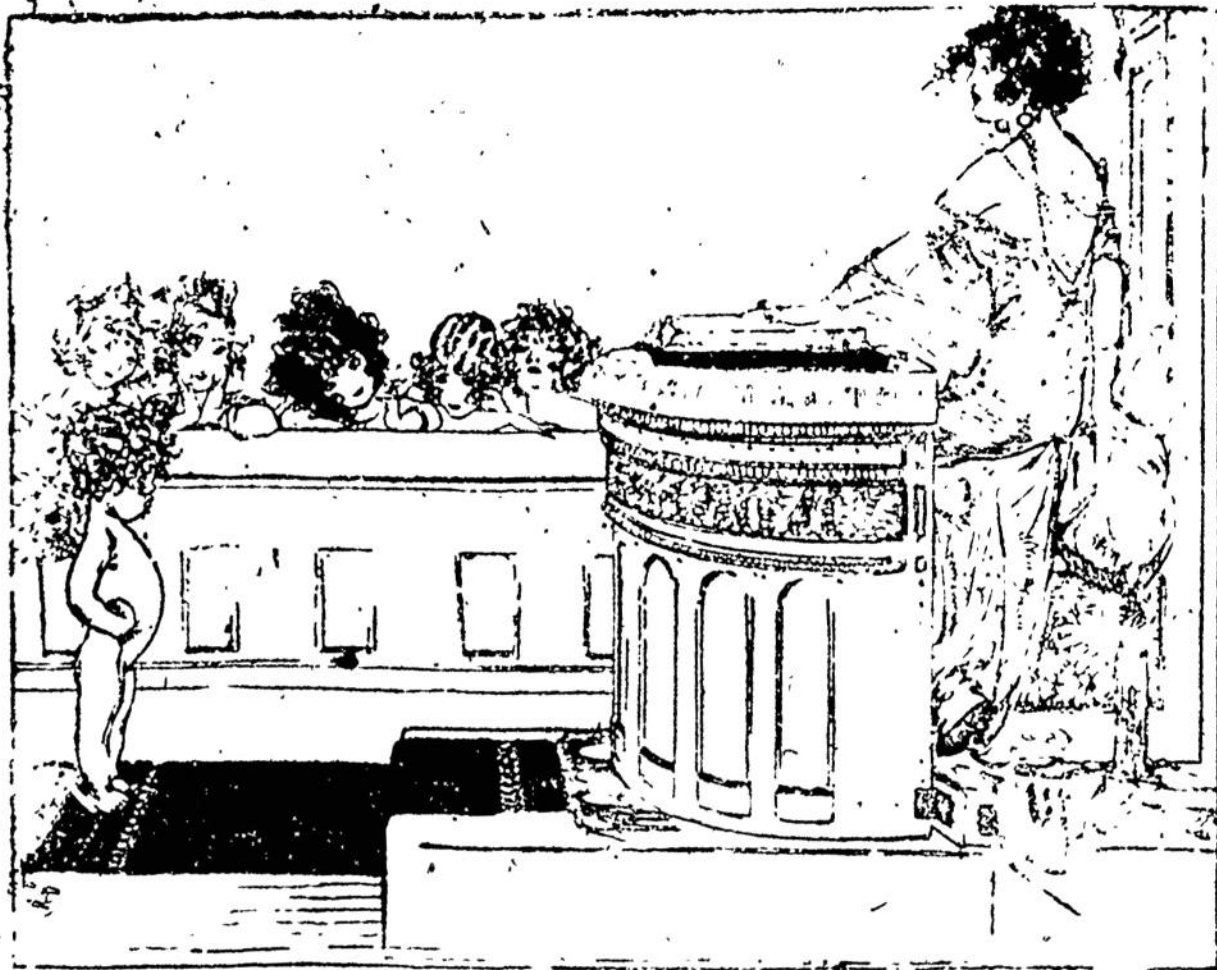
Miltiades mirė labai umai, nanoma, nuo
nuodų vyskupo ir diakono Silvestro, kuris
pats turėjo akį ant saumaus papos sosto.

Silvestras 314-335. Būvo tai didelis bi-
čiuolis Konstantino. Kada Konstantinas
perkėlė savo sostynę į naująjį Konstantino-
polį, jis paliko Silvestrą savo įpėdiniu kaip
vice-karalių Romoj. Popiežiui nuo šio laiko
pradėjo daugiau rūpėti svietiški dalykai, kaip
bažnyčios likimas. Tas sukėlė didelį neuži-
ganėdinimą tarpe geresnių krikščionių. Pra-
sidėjo įvairios dissencijos ir herezijos pasi-
remiant ant Kristaus mokslo, ir jo aiškinimo,
nes kiekvienas sakėsi Kristų geriaus palytas

Jo laikuose buvo laikyti trys koncili
(vyskupų susivažiavimai): Ancyra, Nicea ir
Neocaesarea. Iš nutarimų Koncilium Ancy-
ra svarbus yra dešimts kanonas, kuris štai
kaip skamba: "Jei diakonai prieš įsventini-
mą apreiške, kad jie mano apsivesti, jie gali
pasilikti kunigais su vyskupo pavelinimu.
Bet jei jie neapreiškė savo noro prieš įsventi-
nima, ir jie apsivestu, tad turi but prašanti
nuo kunigystės." "Tas, parodo mums, kad
kunigų bepatystė nebuvo zinoma Apaštalių
laikuose" -- sako istorikas Cormenin -- "ir dar
ilgai po tam." Niceos konsilius atsibuvo
325 m. aptarimui Ariano heresijos ir jo sek-
tos, vadinamos Arionu. Arionu tvirtinimu
buvo, būk Kristus nebuvo sunumi Dievo, bet
tik ot taip sau gabus žmogus, mokvtojas ir
idealistas. Buvo tai svarbus susivažiavimas,
kuriame dalyvavo net 318 vyskupų. Sekan-
tis konciliu Neoceasareoj atsibuvo kelias
mėnesių vėliau, ir čia buvo nutarta už-
drausti kunigams vesti moteris; kurie turė-
jo pačias, gyventi su jomis, ir palikti jas
tik jei sugautų svetimoteriaujant. Iš šešto
kanono to susivažiavimo aiškiai matyt, kad
vyskupai Romos, Alexandrijos ir Antiochijos
buvo lygūs, ir kad joks "popiežius" tuose
laikuose nebuvo žinomas. Uždraudimas gi
dvasiškijai vesti pačias pasiliko tik ant po-
pierios, nes niekam nė į galvą neatejo to įsa-
kymo pildymas.

Dabartinė "civilizacija."

Meilės Expertės Patarimų Kampelis.

Kun. Birbės parapija taip pasidaugino jaunomene abiejų lyčių, ir jų bėdos bei vargai meilės dalykuose yra taip skaitlingi ir įvairūs, kad negalima nė aprašyti. Kadangi vienok pralotas Bimba širdies dalykuose nėra ekspertas ir todėl savo jaunuoliams parapijonams ir gražytėms skaitstaveidėms parapijonkoms negali atsakančiai patarimų duoti jų meilės reikaluose, todėl likosi nutarta pasikviesti į pagalbą visugeriausią meilės ekspertę, Seserį Alma Amoris. Sesuo Alma Amoris turi širdį, patyrimą ir kas svarbiausia, simpatiją mūsų meilės aukoms ir jų vargams bei nesusipratimams.

Taigi dabar visados mano parapijonkos ir parapijonai savo meilės reikalais kreipki-
lės tiesiog į seserį Alma Amoris adresuoda-
mi: **"Kardo" Meilės Ekspertas,**

251 Broadway, So. Boston, Mass.

Nuo jos gausite kuogausius ir teisin-
giausius patarimus.

Dvasiškas Vadovas
Pralotas Bimba.

Brangi Meilės Eksperte: Malonėkite pa-
aiškinti man, kodėl mano mergina užsimer-
kia, kada aš ją bučiuoju?

Jurgis Mėnulveidis.

Jei tamista prisiųsite mums savo foto-
grafiją, mes lengvai galėsime to apsireiškimo
priežastį išaiškinti.

Aš esiu jauna, graži mergaitė ir tarnau-
ju kaip pardavėja saldinių krautuvė. Pas
mane tankiai ateina jaunas vyras pirkti sal-
dinių. Nors jis to nežino, bet aš jį labai my-
liu. Bet kadangi jis perka saldinius, tai
turbūt kad turi kitą merginą. Tik tiek ma-
no viltis yra sustiprinta, kad jis pirmiau
pirkdavo kas savaitę trijų svaru baksiuką, o
dabar tai vos į mėnesį pusę svaro teperka. Ar
nėra tai ženklas kad jis savo merginos jau
nebmyli, todėl gal jis man klius? **Evujė**

Visai ne. Nesuk sau ne galvutės, mano
mieloji. Yra tai ženklas, kad jis jau apsive-
dė.

Aš myliu Juozuką, baisiai myliu, taip kad be jo man sunku gyventi. Jis mane pirma ir mylėjo, bet dabar jau pusėtinai atšalo. Aš jam mėginau būti taip gera, kaip galiu, o jis i tai atydos neatkreipia. Nežinau nė ką bedaryti.

Magdutė.

Niekad nebėgk paskui vyrą, nes tai yra tikriausias budas ji nubaidyti. Visada eikis taip, kad jis paskui tave bėgiotų. Vyrą, mat, tokia prigimtis jie yra sportai: kiekvienas iš jų nori sau mergaitę pasigauti, išlošti, o ne kad ji pati jiems bežiopsant ant jų užkristu. Bėgk kuotoliausiai, jei jis norės, jis pasivys, Juo toliau bėgksi, tuo jis smarkiau vysis ir pasigaus.

Aš myliu vaikiną, kuris tankiai atsilanko pas mane. Kadangi aš myliu muziką ir dainas, tai aš tankiai jam paskambinu pianu ir padainuoju. Jis prisiega, kad jis labai myli dainas, bet nežiurint, kiek aš neprašau, jis niekad nedainuoja. Argi jis taip baisiai meluotu man, o tikrai

Pranutei?

Kada nors po vestuvių, kada jis issitraukęs pradės dainuoti ir tu mergute isvirsi jo balsą, beabejonės suprasi tada, kad jis nemelavo: jis myli dainas todėl ir nedainuoja.

"Pranulis, kurį aš baisiai myliu, atėjęs pas mane vakarais pabuna ganė ligokai, o tėtė pyksta, sako kad mudu sėdime iki po dvyliktai vakandai per daug žiburio išdegimam. Ką aš nelaiminga turiu daryti?"

Marcelė.

Užgesinkite žiburius.

Ką aš turiu daryti? Per paskutinius dvidešimt metų (nuo laiko kada aš buvau šešiolikos) aš kasdien laukiau, kad bent koks nors vyras pakalbintų ženytis, bet viskas veltui. Vienok štai vakar kažinkas pašaukia mane ant telefono ir klausia ar sutiksiu but jo motere. Aš tuojaus sutikau, bet iš džiaugsmo užmiršau paklausti jo vardą ir antrašo. Kaip aš galiu surasti jį ir padaryti jį laimingą istekėdama už jo?

Nastutė.

Nesiklapatyk, mano miela Nastute, nieko iš to nebus. Tas džentelmonas greičiausiai turėjo klaidingą telefono numerį ir nežinojo su kuomi kalba.

Aš įsimylėjau į tują mergaitę, ir labai noriu, kad ji būtų mano. Vienok kada sykį paklausiau jos ar aš esiu užtektinai geras dėl jos, ji atsakė: "Ne, bet tu esi per geras dėl kitų merginų." Ką turiu daryti kad ji mane daugiau mylėtų?

Jurgis K.

Nieko. Ji yra tavo Jurgi, ji yra visiškai tavo. Tik dasižinok jos piršto didį, ir nieko nelaukęs keliauk pas auksorių.

Mano širdukas baisiai nedrąsus: niekada nepakybina manęs, niekada jis nepabučiuoja manęs. Nežinau nė ką daryti. Sykį įsidrąsinęs klausia: "Ką tu kozelė darytum, jei aš tave imčia ir pabučiuočia?" Mandagumo dėlei aš atsakiau "aš rėkčiau!" nors taip ir norėjau atsakyti: "Aš jau pusę metų laukiu kada tu pagaliaus susiprasi!" Tas bala-mutas ėmė ir nebučiuavo! Na'ką aš nelaiminga turiu daryti?

Rozalė.

Kitą sykį jei jis dar klaus panašiai, tai atsakyk jam: "Aš rėksiu, kad mane bučiuosi, bet nesibijok aš taip rėksiu, kad niekas negirdės." Tai gal tas tavo dėpšis ir susiprās pagaliaus.

"Vivat laisva Lietuva!"

Vikarų Raportai Pralotui Bimbai

GARY, IND. Turėjome romiškų šventakuprį čirka, kuriame kalbėtojas klausė no rolę lošė tušas kunigo pakalikas Račkus. Jo "moksliška" prakalba prasidėjo ir baigėsi pludimu pažangiųjų laikraščių redaktorių, daugiausiai gi klievo Grigaičiui ir Bagočiui, už ką šie kunigų paveikslus deda. Kada priėjo prie "Kardo", tad o švenčiausias Pilipai! Keikė jį ir verkė, kad net jam žodžių pritruko. Toliau šaukė visus brostvininkus rasytis prie vyčių, girdi. "kaip mes busime stipriai susiorganizave, tai socialistams neduosime nė išsižioti ir tada nereikės jiems pasakoti kad žmonės išsivystę iš bezdžionės (juč niekas nė nesako kad Račkus ir jam panašūs išsivystę iš bezdžionių. Apsaugok viešpate, jie neišsivystė, jie tebėra da! Pral. Bimba). Tulas užklausė kaip einasi kun. Ežerskio su Maryte sunui, tad Račkus paraudonavo, rodos, kad jis but kaltas. Dar kitas pradėjo klausinėti apie Dievo trubeli žmogaus tvrimo laike, bet kol pabaigė klausiti. Račkus susisarmatijęs jau nešdinosi klebonijos linkui **Kunigų Kirpikas.**

CLEVELAND, OHIO. Musų romiokų dušias gana trijų pėdų augščio dangiškų reikalų žinovas. Bet jei jam ir truksta kiek liemens ir smegenų, tai netruksta jam troškulio ir peštukiško smarkumo. Nebeto, kad tas viskas nesuteiktų jam pusėtinai triubelio. Nueidavo vyras kur pas riebias parapijonkas savo šventą gerklę pavilgdyti, ir žiurėk, ant duchaunos asabos pradeda kitos paviduolės išmislioti, kad girdi, jis per daug kibinas, o vyrai pradėjo grąsinti sliEPSnų nu-laidimu. Arba vėl, išsigerus kada užklupdavo kokį bedievį apgarsinimus prie bažnyčios bedalinant, tai pribėgęs, pasišokėjęs, knipt į krutinę ir muša, bet greit nešdinasi šalin, kad neįduoti savo šventą kailį kam nors į pučą. Tokie gaidukavimai nelabai patinka musų rimtesniems parapijonams, kurie mielai sveikino ir rėmė neprigulmingą kunigužį čionai atvažiavusį romiškiui gešeftą gadinti. O koks ten savos rušies Savizrolas žinoda-

mas prabaščiaus apetitą, prieš kalėdas ant bažnyčios trepų, ties pat altoriumi, pastatė pusę bonkos pavarsko. Ar ta auka buvo mus romiškam dangaus agentui, ar jo Dievui, ne-sižinojome. Neprigulmingasis gi ir myli dikciai "francužišką" traukti, kad tankiai jo ir mišios palieka neatlaikytos, ir prakalbos nepasakytos. Ir taip siaučia pas mus du dangaus agentai. Buvo ir tretisis atskrides. Tai vyskupas Mickevičius. Šis nurodė, kad musiškiei kunigai apie dangų nieko nežino ir nieko tenais nenuves, bet jis viską žinaš, ir tiktai jis galis į dangų paliudijimą išduoti.

Vienok mums jau pradeda buti aišku, kad visa ta traicė nieko nežino, ir kad tik po globa praloto Bimbos ir kovojant su jo šventų "Kardu" tegali tikrai išganimą pasiekti! **Cal—nė.**

MINERSVILLE, PA. Rožancininkai kelia protesta prieš dangaus virsininkus ir tiesiog visą načalstą. Į brostvininku ir davatku seimą pasiuntėm visos romiškos draugystės net keturis dievo sulpėtojus, bet prieš dangų tai iš tikros sirdies protestuojame. Mat kodėl dangaus galybės neišnaikina socialistų ir leidžia jiems skleisties, ir dar žiurėkite musų batiušką carą tie raudonkakliai rakaliai nusiuntė į Sibirą. Kaip matome ir numanome, tai tie bolšėvikai net ant musų prabaščiaus Dumčiaus nori užponavoti! Kodėl tad visugalingasis dangaus ir žemės valdonas leidžia jiems taip įsivyrauti?

Mes kviečiame visas romiškas susaides, vyčius, apaštalistes, brostvininkus, davatkas, ir abelnai visus ir visas šventas duseles prieš tokį Dievo apsileidimą užprotestuoti.

Senas Singelis.

Jei matai ar žinai žmogų, kuriam "Kardas", galėt išvaikyti keletą Vėlnių arba aplyginti šventą kuprą, prisiusk mums 10c. ir jo adresa, o mes su "Kardu" apdraskysime jam keletą dieviškų ortiklių.

"KARDAS."

251 Broadway, So. Boston, Mass.

Garsus pėlenų vežiotojas, kuris anais metais kooperaciją nusiutė pas Abraomą, ir buvo užsidėjęs savo krautuvę, dabar nubankrutijo, ir laiką praleidžia landžiodamas iš kairėmos į kairėma. Moteriškė dirba, dirbtuvėje. Šis didvyris, tautininkų vadas, buria ant pirštų, ar parėjus moteriai išdirbti kailį, ar ne. Nors bėveik višada girtas, bet tankiai pirštus suduria, ir užtai vargšės skura turi atsakyti. Samalakas.

Vargšai, kreiptusi prie praloto Bimbos. bažnyčios, tai įgautų netikrą protą, bet sutauptų pinigus, kuriuos dabar visokiems kunigams "Dievui ant garbės" sukemša. **Z.**

Kunigėlis Antanėlis nieko nepaliko!

MONTEILLO, MASS. Neseniai socialistai debatuose su sandarokais bjauriai kaili jiems iškaršė. Tėma buvo: "Kas eina teisingesniais keliais link Lietuvos laisvės: socialistai, ar sandariečiai?" Kaip musiekiai bolševikai pradėjo faktais bombarduoti, tai pas sandarokus apsireiškė generalis kinų drebėjimas ir ausų kaitimas, net manėm, kad užsidegs! Po mušiu sandarokų generalai liko be armijos: už socialistus balsavo 190, o už sandarokų programą tik 4. Dabar eina paskala, kad po šiam mušiu graborius aplink jų kuopą sukinėjasi, laukdamas džiabo. Ju vadai šleinis ir Genietis mokina si pas vyskupą Mickevičių kaip mišias laikyti. Šleinio neveik nė muilyt ir skusti nes pakaušys gatavai plykas. Taip kad Montelloj socialistai dabar pilnai viešpatauja ir todėl mus kolonija viena iš pažangiausių.

Bagočius su savo "Popiežių Istorija" ir gerus katalikus padaro bedieviais, ir regis, kad klerikalizmas nueis tais pačiais keliais, kokiais nuėjo sandarokizmas—prie grabo duobės.

Raudonas Veidelis.

ANSONIA, CONN. Čionai nuo 1914 m. kunigaupis nutukęs senis Bukaveckas. Priėmęs pirmiausiai ėmė šventinti bažnyčią. Ermideris tęsėsi per visą dieną, kelta juokingos demonstracijos, maršavo vietiniai ir kaimiški brostvininkų batalijonai, lenkai taipgi prigelbėjo su savo pulkais rožančinkų. Tą prakeiktą vietą šventino ne vyskupas, bet Bridgeporto lietuvių kirpikas. Padėkavojus avynams ir avutėms už pabudavimą puikios kirpinyčios ir mulkinyčios, prasidėjo kolekta, ir surinktas puikus pluoštas. Pabagaslovijus laisvamanius ir socialistus, paleisti brostvininkai pavilgė savo pailsusias dušias ir streksuodami bei dainuodami, išsiskirstė į savo guštas.

Isivyravęs Bukaveckas nepasiganėdino vien laisvųjų keikimu (o keikia labai liurbai!), bet tuojaus griebėsi už knygų cenzuravimo ir laisvų draugysčių iš po bažnytinio sklepo vaikymu.

Toliau sumanyta tvert vyčius. Pasišaukė kokį ten netašytą klumpį. Riktoraitį iš Waterburio, kad pasakytų "prakalbą." Prieš

atidarymą prakalbų Bukaveckas su Stasiu Ramanausku padarė ablavą ant raudonųjų ir laisvųjų, ir radę ketvertą išmetė lauk, o kiti nenorėdami kad kunigas savo taukinomis rankomis suteptų jų drabužius patys prasišalino. Prakalbos avutėms, sako, nusisėkiosios taip puikiai, kad kitos ir savo jerką ža-
dėjusios dievui paaukauti.

Vėliau kunigas pradėjo daryt ablavą ant moterų ir sustiprinęs savo dvasia sužadinačiu skystimėliu, užpuolė ant moterėlių kambarių ir negimdo. Patarymai buvo tokie, kad viens saliuininkas kunigėliui rašė vyskupui skundė, bet šis matė, kad jo gizelius, tai tokius dalykus neskaito, ir skundas nuejo į vėją.

Kiek vėliau kilo American Brass Co. streikas ir lietuviai. Visi svetainių savininkai, matomai, kompanijos papirkti, atsisakė duot svetainės. Lietuviai susirinko savo pobaznytinę svetainę, ir parsikvietė J. S. Pruselaity kad pagelbėtų darbininkams susitvarkyti. Atbėgo Bukaveckas ir pradėjo rėkt, kad jis neleis čionai socialistams laikyti susirinkimus ir streikičius išvaikė. Tada vargšai turėjo susirinkti tulo ungaro daržinė, neš dvasiskas, tėvelis mat, nenori, kad darbininkai bedieviškai daugiau duonos reikalautų!

Lietuvių Dienoj kunigas kelė ermyderį ir nenorėjo kąd pažangesni žmonės dalyvautu, geidė kad tik davatkos gaspadoriautu, bet nenusisėkė mūsų šventam salsisonui, ir vienybėj dirbant pasekmės buvo puikios.

Kitą syk Bukaveckas pamatė, kad tulas jo parapijonas, Juozas Vilkas, laiko pundelį lapelių, išleistų socialistų prieš rinkimus. Kunigas pagriebė vyruką ir trenkė į sklepo duris, kad net žvaigždės iš akių pradėjo lakstyti.

Parapijonai ir draugysčių viršininkai reikalauja pilnų atskaitų iš parapijos stovio. Už tai kunigužis išskaitliavo visus prakeikimus ant jų galvų. Žmoneliai vieni bėdavoja, kad nežino kur jų pinigėliai dingsta, o kiti juokiasi sakydami, kad mulkia tik tada tegali protą įgauti, kada kunigas jiems jerką per galvą numaus.

Kunigas girdėdamas tai viską ir matydamas parapijonus virstant į bolševikus, iš-

sivaikė chorą ir vargonininkus. Už choro išvaikymą užpyko dukteris turintis parapijonai. Ir taip mūsų dangaus kandidatų tarpe matyt nepaprasta revoliucijoniška dvasia, jog visai nesistebėtume, kad savo "dvasiską vadovą" nuverstų nuo sosto, kaip rusai kad nuvertė savo Mikę.

Kaip matote, ir kunigėlių takai nevisada sviestu tepti. **Bizantų Vargdienis.**

CARNEGIE, PA. Kalbant apie apetitą, pastebėti reikia apetitą čionai atsibaladončio kunigužio vardu Magnus Kazėnas. Netame dalykas, kad tas apetitas kaip kunigui but nepaprastas, bet kad tai nupiešia jų palinkimus.

Turime čionai šv. Antano draugystę. Ant nelaimės joja yra keliątas baisiai durnų brostvininkų, žinote, tos rūšies, kurie ant pilvo stacijas slankioja ir bile putriui, kad tik kunigas, rankas laižo. Užsimañė vyrai suprantama, kunigo pagundyti, prirašyti draugyste prie "parapijos." Tuoj pribuvo ir Kazėnas, ir pastato išlygas: kiekvienas užsirašė Kazėnui \$25.00 išlojimo ir po \$1.00 ant mėnesio. Bet durniu maza, ir dusiu bei dangaus kapėms, išuoktas, svilpiamas, keikdamas issikraustė. Nuo to laiko Kazėnas taip garbavoja "bolševikus," kad jų pačių motina jų nepažintu.

J. Strumila.

KAD ISSIGELBĖTI.

Vyras:—Jūs moteris esate labai įdomios. Idant išsigelbėti nuo senmergystės, jūs apsivedate, bile su kuomi, bile vyras.

Pati:—Teisybę sakai; pasiziurėk į save, ka aš turėjau imti kad nelikti senmerge.

Kas labiausiai myli "Kardą."

Laisvamanių Keliai

Laisvamanija-Idėja.

Labai nudžiugau pamatęs "Kardo" išjudintą klausimą: atnaujinti galingą Laisvamanių organizaciją. Pavelykite vienok man patėmyti štai ką:

Busiantis Laisvamanių Susivienijimas turi būti grynai idėjinė organizacija, o ne politiška. Ptikų straipsnį tame klausime parašė "Naujienų" redakcija No. 90. Politiko jį vargiai galės visus laisvamanius sutraukti į kruvą, delto, kad laisvamanių rasi-me visuose mūsų visuomenės sluoksniuose. Senasis L. L. S. žlugo, todėl—jog šliupas pirmausiaj po jo firma skelbė "socializmą," ir nuo jo net į tarptautiską socialistų konvenciją į Niederlandus piršosi. Kristalizuojantis Marksiniam socializmui lietuvių darbininku tarpe, šliupas, Mikolainis, Balciunas, kun. Dembskis ir panašūs inteligentai—laisvamaniai turėjo sukilti prieš ugį socialistines filosofijos. Proletarai laisvamaniai, apskelbė kontrakciją, ir L. L. S. žlugo. Koks iš to rezultatas? LSS, kaip politiška partija prieš jezuitų aktyviškumą ir prietarų skleidimą negali kovoti, principai skelbia visiems tikėjimams toleranciją. Vidurines sriovės varas iš dalies papuolė į rankas beprincipių laisvamanių, kurie tolerancijos dėlei sutinką netik su klerikalais bendrai potėrius kalbėti, bet net bažnyčioj sėdines ant visų metų rezervuojasi. Likosios keletas kuopų, be centro, vienutės, neįstengia ko daug nuveikti, apart surengimo prakalbų, paskaitų, ir tam panašiai.

Mums reikia organizuoties, ir susiorganizavus pradėti skleisti laisvamaniybės idėją leidžiant knygas, platinant literatūrą ir tam panašiai. Mes turime turėti pajėgą atrėmimui jezuitiškų machinacijų, ir tame idėjos darbe, beabejonės užteks vietos socialistams ir liberalams tautininkams. Todėl, aš manau, jog tuojaus reikia pradėti tvirti kuopas ir padėt šiam judėjimui naujus pamatus.

Brooklyn, N. Y. Senas Laisvamanis.

Pennsylvanijos Laisvamanija.

Linksmi sutinku naujieną apie atgaivinimą Lietuvių Laisvamanių Susivienijimą, ir didelę privilegiją laikycia, jei man būtų pavelyta jame darbuoties. Mūsų Shenandoah apielinkė galima bus lengvai sutverti 7 kuopos, kaip ve: Shenandoah, Mahanoy City, Girardville, St. Clair, Minersville ir Mt Carmel. Aš manau, kad pilietis Taunis galėtų pagimdyti Kulpmont aštuntą, Jonas Staneika, "kardminkas" iš širdies ir muskulų galėtų priskubinti gimimo dieną devintai Frackville, o jei pilietis Stasys Bulota sukrustų, tai su pagelba New Philadelphia's bolševikų su darvtime dišimtąjį. Saviėkas yra gubernatoriumi Coal Dale ir Tamaquos apielinkė, ir pasistengęs jis lengvai galėtų ir vienuoliktą kuopą su apielinkė pridėti. Būtu tai taip sakant, visa diocėzija, į kurios valdininkus aš nomnuočiau sekancius: Zdenaitis iš Mahanoy City vyskupu, Ramanauskas iš Minersville spiraganu; J. Staneiką monsignoru; Shenandoah'ris, lai išreika džiakoną; J. Mikalauskas iš St. Clair dirigentu visų diocėzijos vargonininku.

Manau, jog geriausias būdas būtų gauti pas mus pralota Bimbą apvažiuoti šia diocėzija ir sutverti, suorganizuoti parapijas. Sudrutine parapijas mes sudrutintume ir organo "Kardo" finansu stovį taip, kad jame vieta būtų netik išdulkimui Ežerskio nečystatų, bet podraug galėtume apžiūrėti ir įvairių Onučių ir Magdučių santikius su Valaičiuku, Durnickievičiu, iškratytime ir Ramono dolerius iš ilgų Pottsvillės klioštoriaus pančiakų. Podraug mes galėtume susidrutinti ir apsiginkluoti rimta ir galinga laisvamaniška literatūra.

Ashland, Pa.

Frank J. Levinskas.

LAISVAMANIŲ VARDAI.

Džiaugsmingai sutinku naujieną, kad Laisvamanių Susivienijimas netiktai kels iš grabo, bet podraug, apsivalys ir nuo tų trūkumų, kurie jį tenais nuvarė.

Aš patarčiau, kad Laisvamųjų kuopos pagerbimui vardų kovotojų už proto laisvę, priimtų apart savo kuopos nugaro, vieną iš laisvamanybės pionierių arba mokslinčių vardą, kaip vė: "Huxley," "Paine," "Völtairė" "Jefferson," "Ingersoll," "Garibaldi," "Mazzini," "Ferrero" "Darwin," "Hackel" ir tam panašiai. Bet tai indomu, gražu ir hadinga, nes tas privestų piliečius—laisvamanybės susipažinti su veikimu ir raštais tų vyrų ir todėl praplatintų mūsų pasaulėžvalgą.

Chicago, Ill.

Agnostikas.

Projektas L.L.S. Kuopoms.

Kol Seimas nenustatys taisyklių, mes patartume Laisvamųjų besiorganizuojančioms kuopoms prisilaikyti taisyklių, kurios dabar yra Waterburio kuopoj:

Įstojimas į kuopą 25c.

Mėnesinės duoklės, 10c.

Organo klausimą lai išriša kiekviena kuopa savaip. Ant užklausių mes pasiūlyjame siuntinėti "Kardą" kuopoms iš 10 arba daugiau narių po 50c. į metus. Susivažiavimas galės organo klausimą galutinai išrišti.

Esančių ir susiorganizavusių kuopų sekretoriai prisiųskite antrašus į "Kardą," kad galėtume patalpinti. Jei kuopa iš seniau turėjo numerį, lai pridūoda, kad galėtų ji ir ant toliau pasilikti.

"KARDO" Redakcija,

253 Broadway,

South Boston, Mass.

VIDURDIENY SAPNUOJA.

Nelaukėm kad senieji Amerikos lietuvių laisvamanybės pionieriai eitų su kunigais ir davatkomis sykiu potėrių kalbėti, bet taip buvo. Dar mažiau telaukėm, kad "Laisvė" viešai pasiskelbtų kunigėlių ir religiškų prieštarių apginėjais, bet ir tas yra faktas. Štai "Laisvės" apžvalgininkas kalbėdamas apie Lietuvių Laisvamųjų Susivienijimą neteisingai išverčia Grigaičio nuomonę "Naujienose", (kur Grigaitis kalbėjo, kad Susivienijimas būtų ne politiška organizacija, bet žmonių švietimo—kuomi mes, akurats ir norime, jį padaryti), "Laisvė" jau klajoja apie "trejas devynerias", apie iniciatorių norą "vadovauti" ir už "nosies vedžioti" ir kalbina darbininkus neprisidėti prie jo. Tik jau

jei mūsų giltiniečių padermė socialistų šmeizimui pasivadinusieji "bolševikais," turėtų tiek išminties, kiek jiems trūksta, jie būtų labai "kytri."

Klerikalizmas pas mus netik įsigyvavo, bet tiesiog terrorizuoja mūsų visuomenišką veikimą. Socialistai kaip politiška partija, su tikėjimu nieko bendro neturi, negali užsimti kova su ta hydra, taip kaip jie negali išleidinėti anti-klerikališkos, mokslinės literatūros. Mūsų tautininkai - liberalai nusi-dangino pas kunigus ant "burdo." Taigi kas atrems liaudiję klerikalų nuodingą gylių?

Apie vadovavimus iniciatorių lai pil. Paukštis ir Vidikas nenugastauja: mes nėsame Kapsuko-Stilsono—Šukio kategorijos žmonėmis, kurie geistų minių "aš—komisaraais" arba "aš—vadovais" likti ir juos už nosių vedžioti, ir nuvesti juos velniop, kaip "Laisvės" ideologai kad nuvedė jau...

Antras vidurdienio klajotojas, tai nelaimingas Račkauskas iš "Tėvynės." Jam nepatiko "Kardo" karikatūra, kur šliupas gauti kaizerišką bučkį ir medalį už "Dienst." Jis matomai užmiršo jau kad dar neseniai šliupas džiaugsmingai šaukė "Vivat!" kada kaizeris visą Lietuvą baigė prarijęs sugromuliuoti. Nesuprantamas dalykas kodėl Račkauskas visą tą bėdą už šliupą meta ant niekuom nekalto Bagočiaus. Kodėl tas nelabasis Bagočius Račkauską ir dienos laike gaudina?

Tautininkai bernauja klerikalams.

Katalikai, vadovaujant vyskupui Cauchon, "atrado" Joana, Orleano mergelę esant ragana, ir už tai sudegino ją ant laužo. Papi Pius X "atrado" ją šventa. Tokia tai yra tos bažnyčios politika: vieną sykį ragana, kitą sykį šventa, kaip švento humbugo biznis reikalauja.

Kun. John McCann, prabaščius romiškos šv. Marijos parapijos Elgin, Ill., iki tiek užsivyravo savo bažnyčioj, jog paliepus vyskupui kraustyti jis atsisakė, o pasiuntus policiją, jis su pagalba savo brolio su revolvieriais pasitiko ją.

Viršui minėtas katalikų kunigas McCann, kaip išsiaiškina yra vedęs su zokoninga Elizabetha Kennedy ir turis sūnų. Už šį pasielgimą tai mes pridudame jam kreditą, nes daug padoriau yra vesti ir auginti šeimyną, kaip suviliojus mergaitę palikti, kaip tai kun. Ežerskis padarė, arba kaip paleistuvystėj su gospadinėmis gyventi, kaip beveik visi mūsų kunigai kad daro.

Jau sukako treji metai, kaip du katalikai, kunigų auklėtiniai; ant kurių kaklų dar tebebuvo nugrauzti rožančių ženklai, užmušė katalikų kun. Žebrij. Vienas iš žmogžudžių, Bernardas Montvidas, buvo klerikalų kalbėtojum, ir kirsdavo pamokslus šventoms draugystėms (kaip ve, Detrito Juozapinėj). Užmušus kunigą klerikalai tuos du nenaudėlius primeta socialistams, ir dar buvo net socialistų vadus bemašą su ta žmogžudyste. Mat "tikėjimas" vis to reikalauja!

Jezuistai prisispyrę klausia Balučio, tautininkų (davatkiškių) vado: "Na, o ką, ponas Baluti, kitame seime poteries ar kalbėsime, ar ne?" Laukiame ir mes Balučio atsakymo, nes norėtume žinoti ar širvydas-Balutis mano ištikrųjų laisvuosius tautininkus važinėti pas davatkas poterių mokyti.

Kitas šventakuprinių tautininkų vadas, ir dar advokatas (kad jį kur visi šventieji nustaugtų) Bračiulis, savo barzdaite kratydamas kaip ožys prieš mirčią, Seime visu balsu rėkė: "Reikia maldos! Melskimės!" Norėtume žinoti, ar daug panašių brostvininkų yra pagrusta tautininkų sriovė? Ar tik čionais nėra jezuitų plianu, pripakavus tautininkų sriovę saviškiais pastumdėliais, visą sriovę parsivestį į davatkų ir rožančių kunų liogerį. Apsžiurėkite, broliai tautininkai!

Korespondentai pataria visiems vargonininkams, kurie turi gražias pačias saugoties Bentleyville, Pa., kur romiškoj bažnyčioj gėšta varo smarkus kunigas. Mes vienok girdejome, kad tas pavojaus bus tik taip ilgai, kaip Amerika bus "šlapia." Jei "baltakės" ir "byro" Amerikoje nebus, jis iš Amerikos kaip bematant išsikraustys, ir Bentleyville gal neteks to pavojaus.

Kodėl Dievas nesutvėrė pasaulio ankščiau? Su kokių tikslu jis laukė per amžių amžius nieko netverdamos? Ir kas jam pridavė mintį tverti jį? Lai kunigai atsako.

Karevičius:—Kas gi čia taip smagiai kvepia? Inkvizitorius:—Viešpate, tai šliupas kepa!

Trejopi papos.

Lietuvių davatkos ir brostvininkai žino, tiksliai, kad Rómoj esąs "popiežius," "šventas tėvas," Jezaus vikaras, ir bamba poterius, prie kurių jis yra pridėjęs "atpuskus."

Vienok papa yra ne vienas, bet jų Rómoj yra trys, ir kuris iš jų yra galingesnis, turbūt nė jie patys negalėtų pasakyti.

Juodasis papa yra dabar tulas Liadochowski, lenkas. Tai galva visugalingiausio romiško ordeno, jezuitų. Jis greičiausiai yra galingiausias ir klastingiausias visoj toj švento humbugo politiškoj mašinerijoje.

Baltasis papa yra dabar Benediktas XV. Dabartinčiuose laikuose baltaisiais yra renkami lėtus, nemokyti, lėpšiai-senukai, tai "popiežius" del svieto akių. Nominališkai jis yra galva bažnyčios.

Raudonuoju papa dabar yra kardinolas Van Rossum. Yra tai prefektas Propagandos Kongregacijos. Jo valdžioj yra platini-

mas tikėjimo, skleldimas romiškų prietarų ant žemės paviršiaus, užmezgimas intrigų, vedimas politikų. Jis yra įtekmingiausias iš visų trijų papų.

Savo prievardžius jie turi pagal rubus, kokiais jie dėvi: juodus, baltus arba raudonus.

Taigi traičė netik dangui karaliauja, bet ir švento humbugo biznį tvarko. Teologus.

DABAR RUSIJOJ.

Fabrikantas:—Jūs reikalaujate, kad aš pakelčiau jums algas nuo dviejų rublių iki dvidešimts penkių rublių į dieną, ir podraug reikalaujate, kad sutrumpinčiau darbo valandas nuo dešimts iki dviejų į dieną. Na ką jūs sau manote?

Bolševikų Sovietas:—Tai matai tamsta, pakėlus algas iki dvidešimts penkių rublių į dieną, turite butinai sutrumpinti darbo valandas, kad mes turėtume laiką savo uždarbi praleisti.

Vidur-Vikas.

PRIVATIŠKA KUNIGO BIMBOS KORESPONDENCIJA

Visi praloto Bimbos parapijonai turi protestuoti! Ir prieš ką? Prieš patį pralotą! Už ką klausykite nustebę? Už fašyvu tikieta į dangų spausdinimą "Kardo" No. 1, 2 ir 3 tilpo tikietai į dangų su švento Petro parašu iš pereinamųjų metų, t. y. 1917. Apžiūrėjime, parapijonai, ar ir mūsų Bimba nenuėjo griešniais prigavikiškų romiokų dvasiškijos keliais.

Parapijonas Jonas Širšukas.

Žinote mano mieli, dabar karė ir komunikacija su dangumi yra beveik visiškai išardyta, dar blogiau kaip su Lietuva arba Rusija. Netik pasazieriniai ir tavoriniai, bet ir krasos vagonai einantis dangaus link yr perpildyti kandidatais į dangišką Elysium, ir iš tos priežasties jokių būdų negalime susirašyti su šventu Petru dėl kontrakto atnaujinimo. Bevieliu telegramu klausė gavome žinią, kad visi tikietai ir su pernykščių metų datomis bus priimami pas dangaus vartus, taip kaip pernykščiai ar užpernykščiai pinigai kad yra priimami šį metą. Mes protestavome Petru, bet jis gvarantuoja ir liepia mums paskelbti kad jis duos \$1,000.00 kiekvienam, katras but su "Kardo" dangaus tikietais į dangų neįleistas.

Bimba.

Gerbiamas Tėve Bimba:—

Kaip ištikimas praloto Bimbos parapijonas prisiunčiu vieną dolerį už save ir kitą už savo draugą, kad už tuos pinigus per visus metus apdovanotumei mudu dvasiškomis gėrybėmis, ir kad prie progos atlaikytumei želabnas skaitytines mišias ir pamaldas, kaipo atgaila už visus Ansonijos klerikališkus ir tautininkiškus griešninkus, kurie čionai vartga ir tamsoj grąbaliodamiesi neranda kelio į dangaus karalystę.

Ansonia, Conn. Kandidatas į Senbernus.

Besitrunkydamas po pasaulį ir Brooklyną aš nugirdau, nors nesiū profesionališku Burcevu kad praloto Bimbos organas darosi kasdien populiariškesnis ir labiau mylimas, bet "Kardas" but daug mylimesnis, jei apart kritikos tilptų daugiau belestritikos, lengvų pasiskaitymų. Dainėlėmis, eilutėmis beveik visį gėrisi.

Jonas Mikolaitis.

Pralotas nors dvasiška asaba, bet yra klaidingu ir griešnu. Ačiu už patarimus, lauksime daugiau ir prižadų su kiekviena diena "provyties". Truksta vietos, o padidinti neišgalim, bet gerinsime "Kardą" kiek tig galėdami. Parapijonai-gi didinkite parapiją!

Kun. Bimba.

Štai dar saujutė skaitytojų: iš viso tik penki. Pralotas pasistengkite kad ant jų protų ateityje neliktų ne ženklų senovės prietarų ir tamsos.

Waterbury, Conn.

Ištikimas

Man daugiau tokių ištikimų reikia: tad mūsų parapija kaip bematant susilauktų katedros.

Kun. Bimba.

Bučiuoju tavo šventą pralotišką šliperi ir su doleriu rankoj meldžiu priimti mane į savo parapiją. Prigulėjau į bedievišką romiokų parapiją, bet ten dievo kunas baisiai pabrango už šmočiuką nedidesni už dešimtuką reikalauja \$8.00! Todėl išganimą jiėškau ten, kur jis netoks brangus.

Burlington, N. J.

A. M.

Išgirdęs, kad esu paskirtas suspendavimui, skubinuosi kiek galėdamas su savo mokestīm už šventą "Kardą," o podraug ir padotkais už "Keleivį" ir "Laisvę" Lai blizga šviešos "Kardas" per amžių amžius!

Seymour, Conn.

M. Petraitis.

Prisiunčiu su šiuomi laišku aštuonis skaitytojus ir \$8.00. Siuntinėkite visiems dvasišką peną. W. A. Žilinskis, Virden, Ill.

Tad kad aš nors vieną iš dešimties savo parapijonų turėčiau tokiais darbščiais ir ištikimais kaip pilietis Žilinskis, nėra ne klausimo kad "Kardas" tuoj būtų du sykiu didesnis ir geresnis.

Paklydusi avelė sugrįžti į tavo glebę o tėve Bimba. Buvau Philadelphijos kapitalistiškoj nevalėj ir ten tarp kųjų ir lenciugų žvangėjimo bei Rockefellerio bažnyčios tarnų balsų, buvau ir savo širderystės užmirusęs. Dabar prisiunčiu savo mokėtis ir prisizadu liktis protanjančiu žmogumi.

Minersville, Pa.

Antanas Barzdaitis.

"BROADSTRYČIO ALTARISTAMS."

"Kardo" No. 3 pasirašę "Du Altaristai" stengiasi kritikuoti mano raportą tilpusį No. 2. Turiu pasakyti, kad tuodu Altaristai visai nepriklauso pral. Bimbos diocезijai ir kiek galėdami kenkia platinimosi švento "Kardo", nes juodu yra rehyzmatikai, taip sakant, nuo Bimbos nezalečnikai.

Man juodu prideda vidurį vardą "Jauņas," tai atsiilygindamas padirnavoju juodu "Briestasčio Altaristai."

Visi žino, kad mano raportas buvo bešališkas ir teisingas, o tuodu Altaristai tik prie ypatų kabinasi. Dargi primeta man herziją, girdi, nepildas savo šventų prideryščių! Jei tuodu Altaristai pildytų šventas priedermes taip uoliai kaip aš, tai pral. Bimba Montello turėtų netik parapiją, bet katedralną džiakoniją.

Su tais Altaristais pas mūs tikra bėda, labiausiai su ilgesniuojū. Romansuoja juodu su gaspadinėmis, bet kad ir čionai neturi daugiau pasekmių kaip pas altorių, nes apart vienos skebukės visos Altaristus brokija, tai bėda metama ant manęs, delto, kad manų įtekmė kaipo Vikaro auga ir parapijonų ir parapijonų skaitlius didinasi.

Praloto Bimbos gi meldžiu apsaugoti savo organą ir savo pasekėjus nuo schvematikių ir jų vandens drumzdimo bei prie ypatų kabinėjimūsi. Bimbos Vikaras.

Mea culpa! Po priedangą šventenybės tankiai pasitaiko ir gana nešventų dėslių.

VELNIAI ŽMONIŲ PAVIDALE.

Brostvininkų organas rašo: "Iš pačių žmonių tarpo atsiranda velnio tarnų, kurie tyčia kunigą gundo, bet ir čia nevisuomet pasiseka." — "Beto katalikams reikia atsiminti, kad net bedieviai skverbiasi į kunigus, kad piktinti tikinčius ir atitraukti nuo tikėjimo."

Velnio tarnų, kurie tyčia kunigą gundo? Kas jie tokie?

Pirmiausiai bus gaspadinės, nes tos tai jau tikra pakusa.

Paskui veselminkai, kurie gundo kunigėlį dvidešimts penkinę imti.

Tėvai kurie savo vaikus neša krikštyt ir kumas taipgi gundo kunigėlius prie penkinės.

Prieš velykas tai tikras pragaras atsidauro, nes visi tikintieji einanti spavėdnės gundo kunigėlį imt šešis dolerius.

Visi viernieji, kurie eina į bažnyčią ir moka dešimtukus įžangos ir yra velnio tarnai, nes dešimtukai sudaro šimtus dolerių, o šie kunigėli iš kelio išveda.

Dabar turbūt aišku, kodėl velniai į gerus žmones nelenda, kaip tai buvo Jezaus laikuose. Dabar kiekvienas į bažnyčią lendas parapijona yra taip sakant, šėtonas žmogaus kailyje!

O kaip su kunigais? Nagi, tie prakeikti bedieviai ir į kunigus skviarbias. Ir dar kaip skverbias! Beveik visi Amerikos lietuvių kunigai yra bedieviais, hypokritai žemiausios rūšies.

Ir į ką panaši dabar mūsų šventa vieta? Kunigai bedieviai, parapijai velnio tarnai arba šėtono gizeliai? Oi, dzie, tu mano, dievulėli!

Diakonas.

PASLAPTINGA ARIFMETIKA.

Mokytojas:— Kiek yra penki ir vienas? Nieks neatsako.

Mokytojas:— Na, tu Jonuk, atsakyk! Jei aš tau duočia penkis šunis, o tavo tėvas parvestų iš kaimo dar vieną šunį, tai kiek šunų tada turėtum?

Jonukas:— Septynis.

Mokytojas:— Septynis? Kaip tai: penki ir vienas sudaro šešis, o ne septynis.

Jonukas:— Taip, bet aš vieną šunį jau nuo seniau turiu.

Marijonas.

Pasaulio budelis.

LEISKITE VEIKTI!

Pas mumis yra paprotis matant kunigus arba brostvininkus begėdiškai besielgiant, paleistuvaujant arba kokiais norintais kito-kiais budais besistengiant parodyti, kad jų galvose yra daugiau tuštumos kaip smegenų, tuojaus kritikuojama juos, barama ir pajuo-kiam. To nereikia daryti, bet geriau pa-tapšnoti ant pėčių jiems ir pasakyti: vyrai esate, dar syki! Kodėl?

Papa Leonas X pradėjo pedliavot indul-gerijomis (nuodėmių už pinigų atleidimais) ir jei ji kas but sudraudęs į laiką, jis but perstojęs iš atlaidų gešeftą varęs ir pinigus paleistuvystėms leides. Tada nebut buvę Liuterio reformacijos, nebut buvusi uždėta laisva bažnyčia ir žmonija nebut turėjusi progos laisvai tobulinties, bet gal but tebė santi po tamsių jezuitų kėlnimis.

Todėl leiskite jiems tiek siusti, durna-voti, kiauliškai elgties, kiek tik jų sveikata jiems pavelina. Lai jie patį sau kiek galė-dami daugiau štrikių ant kaklo užsimauna ir sveiki pasikaria. Išgelbės pažangiąją žmoni-ją nuo to nemalonaus darbo!

POP SVOJO, A ČORT SVOJO!

"Drauge". klerikališkas redaktorėlis štai kaip giriasi:

"Lietuvos laisvei Tautos. Fondas taip pat didžiausius darbus nuveikė. Jeigu šian-dien pasaulis jau plačiai šneka apie Lietuvą, tai vyriausias nuopelnas tų keliolikos tuk-stančių dolerių, kuriuos sudėjo lietuviai ka-talikai į savo Tautos Fondą Lietuvos vardo iškėlimui ir jos laisvės iškovojimui."

Čion vyrukas posmuoja per skylutę pa-kaušy, kuri matomai jam tarnauja už prota-vimo aparatą.

Jei ne vokiečiai socialistai, kurie pasi-priešino vokiečių junkerių imperialistiškai politikai, ir pareikalavo nuo savo valdžios lai-svės Lietuvai, Latvijai ir Lenkijai, ir jei ne Rusijos revoliucijoniškasis proletariatas, kuris atsisakė taikyties su vokiečiais patol, pakol paskutiniasis Vokietijos kareivis ne-apleis Lietuvos, Latvijos ir Lenkijos, iš kur pasaulys but bent ką nors žinojęs apie Lie-tuvą? Gal nuo Gabrio, Bielskio ar Bartuš-kos?!

Geriausieji vyrukai, pasakykit teisybę, štai kaip: "Surinkome kelioliką tukstančių dolerių nuo durnų davatkų ir rožančiniųkų. Jie per kvaili turėt pinigų, todėl išviliojome nuo jų įvairiomis pretensijomis. Kliuvo jų daugeliui, bet daugiausiai mūsų klapčiukams, kurie jokios profesijos negalėjo pabaigti, nes tam reikia smegenų, ką ve: Bielskis, Česnu-levičius, Gabrys ir kiti. Dabar kada socialis-tai iškėlė Lietuvos klausimą, sakykim tiems liurbiams, kurie mums pinigus supylė, kad tai mes padarėm, tai nereikalaus atskaitų!"

Politikos.

Telefonas: Pulman 384.

D. J. Bagocius, M. D.

Lietuvių Gydytojas ir Chirurgas

RESIDENCIJA ir OFFISAS:

10731 So. Michigan Ave.

ROSELAND. CHICAGO, ILL.

VALANDOS: NEDĖLDIENIAIS:

Nuo 9 iki 12 ryte Nuo 9 iki 12 ryte

" 2 " 5 po pietų

" 6 " 9 vakare.

"KARDAS"

Published by "Friends of Liberty"

251 Broadway, So. Boston, Mass.

SUBSCRIPTION PER YEAR:

In the U. S. of N. A. \$1 00

In Canada and Europe \$1.25

Single copy 10c.

"KARDAS"

Ilustruotas Juokų bei Satyros mėnesinis žurnalas.

Leidžia "Laisrės Draugas"

251 Broadway, So. Boston, Mass.

PRENUMERATA METAMS:

Amerikoj \$1.00

Canadoj ir Europoj \$1 25

Pavienis num 10c.

Entered as second-class matter April 25, 1917.
at post office at Boston, Mass. under the Act of
March 3, 1879.

True translation filed with the post-
master at Boston, Mass., on May
1, 1918, as required by the Act of
October 6, 1917.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGE- MENT, CIRCULATION, ETC. REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912,

Of "Kardas" published monthly at Boston, Mass.
for April, 1918.

STATE OF MASSACHUSETTS
COUNTY OF SUFFOLK.

Before me, a Notary Public in and for the
State and county aforesaid, personally appeared
Mary Gruzinska, who, having been duly sworn
according to law, deposes and says that she is the
Manager of the "Kardas" and that the following is,
to the best of her knowledge and belief, a true
statement of the ownership, management (and if
a daily paper, the circulation), etc., of the afore-
said publication for the date shown in the above
caption, required by the Act of August 24, 1912,
embodied in action 443, Postal Laws and regula-
tions, printed on the reverse of this form, to wit:

1. Publishers: "Friends of Liberty," (Michael J.
Shileikis, president, John Repshis secretary, Mary
Gruzinska treasurer-manager.)

Editor: John Repshis, So. Boston, Mass.

Business Manager: Mary Gruzinska, So. Boston,

2. Owners are: "Friends of Liberty," a volun-
tary association.

3. Known bondholders, mortgagees and other
security holders: None.

Mary Gruzinska Business Manager.

Sworn to and subscribed before me this 25-th
day of March, 1918.

(Seal). FORTUNATUS J. BAGOCIUS,

My Commission Expires Febr. 6, 1925.

KIEKVIENĄ DIENĄ

kada tukstančiai darbininkų išeina iš
fabrikų, juos pasitinka vaikai, parda-
vinėjantys pirmutinį ir didžiausią lie-
tuvų dienraštį Amerikoje "NAU-
JIENAS." Darbininkai perka ir skai-
to "NAUJIENAS."

"NAUJIENAS" taipgi skaito inte-
ligentai, biznieriiai ir profesionalai.

"NAUJIENAS" taipgi skaito mo-
terys, merginos ir jaunuomenė.

KODEL? TODEL KAD—

"NAUJIENOSE" telpa kiekvieną
dieną daug naujienų, žinių iš karės,
iš viso pasaulio, politiskų, moksliskų,
apie moterų klausimą, apie jaunimo
reikalus. "NAUJIENOSE" taipgi
telpa daug pajieskojimų giminių, pa-
jieskojimų darbų ir darbininkų.

Jūs gi gyvenate pertoli nuo Chi-
cagos, tai vaikai negali jums "NAU-
JIENU" parduoti. Todėl, tuojaus
išpirkite Money Orderį ant \$5.00, o
"NAUJIENOS" ateis pas Jus į na-
mus per vienus metus KASDIEN!

O jeigu nenorėtumet, tiek pinigų
paklot ant karto, tai prisiųskite Mo-
ney Orderį ant \$3.00, o gausite "NAU-
JIENAS" kasdien per pusę metų.

O jeigu nesitikite nei pusę metų
ant svieto gyvent, tai, po šimts pyp-
kių, prisiųskite Money Orderį nors
ant \$1.75, o gausite "NAUJIENAS"
kasdien per tris mėnesius!

Kaip?! Sakote, nenorite katę maiše
pirkti? Labai stebėtina! "NAU-
JIENOS" eina jau ketvirtį metų, jas
leidžia NAUJIENŲ BENDROVE-
darbo žmonės, nė koki ten pilvuzai ar
bankieriai, o Jus dar su jomis neapsi-
pažinę! Tad tuojaus siųskite mums
atvirutę, o gausite vieną numerį ant
pažiurėjimo už dyka!

"NAUJIENOS"

1840 S. Halsted st.
Chicago, Ill.

SUSIPAŽINO.

Iėjus mergina ligonbutin susitikus nor-
sę klausia: Ar aš galėčia matyt Leutenantą
Skribli?

Norsė:—Mes nevėlinam švetimeis
lankyti ligonius, gal tamsta giminė?

Mergina:—Taip aš jo sėsuo.

Norsė:—Oh, malonu susipažinti, aš esiu
jo motina!

Marijonas.